

2009-07-07

Juris Driķis
judriad@inbox.lv

Par Bruno Fišera traktāta „*Jēzus un cits Aizstāvis*” svešām mācībām.

Izvēlaties vai nu aizrauties ar kādu no daudzām un savstarpēji pretrunīgām svešām mācībām, vai arī vienīgo Bībeles un Jēzus Kristus vienoto mācību Svētā Gara vadībā! Pareizi saprast Bībeli ir iespējams ar lūgšanā atvērtu prātu, nododot sevi Svētā Gara vadībai. „Miesīgais cilvēks nesatver to, kas nāk no Dieva Gara; jo tas viņam ir ģeķība, viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi apspriežams” (1.Kor.2:14). Tikai tiem, kas izvēlas nostāties Dieva pusē, pieder Viņa svētību apsolījumi. „Bet cerības devējs Dievs lai piepilda jūs ar visu prieku un mieru ticībā, lai jūs kļūtu bagāti cerībā Svētā Gara spēkā!” (Rom.15:13).

Stāv rakstīts: „Neaizraujaties ar visvisādām svešām mācībām, [...] no kā nekāda labuma nav ticis tiem, kas tā dzīvo” (Ebr.13:9). „No cilvēka, kas turas pie viltīgas mācības, atkāpies pēc vienas un otras pamācīšanas!” (Tit.3:10). „Un neapbēdiniet Dieva Svēto Garu, ar ko jūs esat apzīmogoti atpestīšanas dienai.” (Ef.4:30).

Diemžēl visos mūsu kristīgās ēras laikmetos ir bijuši cilvēki, kas, aizraujoties ar ekscentriskām idejām un svešām mācībām, ir piesaistījuši vairāk vai mazāk piekritējus. Daļa, kam nav bijis slinkums, to ir darījuši savtīgu materiālu apsvērumu dēļ – dibinot savas sektas, draudzes un konfesijas, daļa – lai pakļautu pēc iespējas lielākas ļaužu masas un realizētu savu varu. Bet tādi „daudzi ar Dieva Vārdu kā ar precī pievil” savus sekotājus (2.Kor.2:17; 1920.g.Bībele). Pievilšana kopš Ēdenes laikiem notiek ar labi pārbaudītu „vecās čūskas” – sātana „dalītās mēles” demagoģisko metodi – ar vienu „mēles pusi” tiek citēta Dieva Vārda patiesība, bet ar „otru pusi” tiek piejaukta melu inde, kopā veidojot sagrozītu un svešu viltus mācību, ar visām no tā izrietošām sekām.

Daļa ar ekscentriskām idejām un svešām mācībām ir aizrāvušies apmulsināti no valdzinošās „čūskas balss”, daļa – savas seklās un virspusējās Bībeles izpratnes jeb nezināšanas dēļ ir pievilti un nomaldījušies no skaidrā Dieva Vārda un Jēzus Kristus ceļa, daļa – lai izteiktu protestu kādam cilvēkam, cilvēku grupai vai Dievam, daļa – savas stūrgalvīgās un fanātiskās apmātības dēļ, daļa – saņēmuši aizrādījumus un Svētā Gara pārliecināti par savu maldīšanos, tomēr savas lepnības dēļ, augstprātīgi negribot atzīt savu novirzi, ir izvēlējušies noraidīt šo balsi un iet pašizvēlētā virzienā, kas būtībā ir „melu tēva” iedvesmots, daļa – varbūt citu iemeslu dēļ. Arī mūsdienās tādi fenomeni ir pieejami pārpārēm.

Pārmērīga „gudrošana” (Zal.māc.7:29,30) jeb prātošana par Dievu, Kuru „neviens nekad nav redzējis”, bet Kuru Jēzus Kristus „mums ir darījis zināmu” (Jņ.1:18), reizēm atgādina kādu indiešu pasaku par no dzimšanas aklajiem un ziloni, kas tiem gāja garām, un kuru tiem ļāva aptaustīt. Kad zilonis aizgāja, tad aklie sāka strīdēties par to, kāds tad īsti ir zilonis. Viens, kas bija aptaustījis ziloņa ausi, centās pierādīt, ka zilonis ir kā lotosa lapa, kas bija aptaustījis sānus, teica, ka zilonis ir kā cietokšņa siena, kas bija aptaustījis asti, ka zilonis ir kā slota, utt. Līdzīgi var būt arī ierobežotā cilvēka priekšstati, prātojumi, spriedelējumi un strīdi par to, kāds tad īsti ir bezgalīgi pārākais Dievs, Kuru cilvēki nav redzējuši, bet Kurš ir radījis debesis, zemi, dzīvību tajā, zvaigžņu plašumus, citas debesu būtnes utt. Cilvēks ir ierobežots un nevar pilnībā ne saprast, ne izskaidrot bezgalības jēdzienu, ne arī bezgalīgi pārāko Dievu, bet tikai zināmā pakāpē To nomanīt. Mūsu izpratne par Dievu var izrādīties analogiska skudras izpratnei par kodolfiziku.

Tomēr zināmā pakāpē „Dieva neredzamā būtība no pasaules radīšanas pie darbiem top nomanīta” (Rom.1:20). **Par Dieva Trīsvienības Personu vienoto darbību**, kā arī par ekonomisku Viņu pienākumu sadali vienotam mērķim, **skaidrāk mēs varam uzzināt no**

Dieva atklāsmes Viņa vārdā, Jēzū Kristū un Praviešu Gara Liecībās. **Tur ir atklāts, ka „trīs ir, kas dod liecību debesīs: Tēvs, Vārds un Svētais Gars, un šie trīs ir viens”** (1.Jņ.5:7). Jāņa evaņģēlijs vēsta: „Iesākumā bija Vārds* un Vārds bija Dievs” (*gr. <3056> *λόγος* logos – ietver koncepciju vai ideju; doma; jēdziens; runa; kārtība; morāls Dieva paraugs; utt.); „Dievs bija tas Vārds”(1920.g.Bībele); „Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu starpā”; tāvad **Jēzus Kristus bija gan „Vārds” „pie Dieva”, gan „Dievs”** (Jņ.1:1,14). **Arī Svētais Gars Bībelē ir nosaukts par Dievu:** Pēteris sacīja Ananijam, ka tas, **melojot „Svētajam Garam”, nav melojis „cilvēkiem, bet Dievam”** (Ap.d.5:3,4).

Diemžēl traktātā „Jēzus un cits Aizstāvis” atkārtoti ir mēģināts noliegt Svēto Garu kā Dievības „trešo” Personu, (8. un 14.lpp.) klaji paziņojot: **«Svētais Gars - tas ir Pats Kristus»;** **„Neviens trešais mūsu glābšanas darbā neņem nekādu daļību - tā māca Jēzus.”**, un (17.lpp.) paziņojot pat vēl vairāk: **„Lucifers bija trešais”.**

Bet fakts ir tāds, ka šādiem traktāta „Jēzus un cits Aizstāvis” paziņojumiem, tās kontekstā veidojot svešu mācību, nav dota pamatota argumentācija Bībeles kontekstā, jo ne Bībele, ne Jēzus tā nav mācījis. (Par to plašāki paskaidrojumi un argumentācija uz Dieva Vārda pamata ir minēti visā šajā manā atbildes rakstā.)

Bībelē ir atklāts, ka Dievs „Vārds” – Jēzus Kristus, nonākot pasaulē, pieņēma arī otru – cilvēka dabu; tāvad apvienoja divas dabas – dievišķo un cilvēcīgo vienā Personā, bet Bībelē nekur nav teikts, ka papildus tam, pēc uzkāpšanas debesīs, Viņš būtu arī „dubultojes” vai „sadalījies” vēl divās citās Personās un vienlaicīgi uzņēmies pildīt divu Dievības Personu lomu Savā vienā Personā: 1) gan Savu personīgo lomu un pienākumus debesīs, 2) gan arī Dievības trešās Personas – Svētā Gara lomu un pienākumus uz zemes, kā traktātā „Jēzus un cits Aizstāvis” paziņots: **«Svētais Gars - tas ir Pats Kristus». Bībelē skaidri ir atklāts, ka Svētais Gars ir darbojies visos laikos – arī pirms izliešanās sevišķā mērā Vasarsvētkos. Katra Dievības Persona pilda savu lomu un pienākumus vienotam mērķim. Šajā vienotajā atklāsmē par Dieva Trīsvienību nav nekādu pretrunu. Pretrunas un sajukums ir tikai to cilvēku galvās, kas to nesaprot vai nevēlas atzīt un nepareizi interpretē.**

Traktāta „Jēzus un cits Aizstāvis” sākumā (5.lpp.) ir E.G.Vaitas (E.G.White) citāts: **«Dieva ļaudīm Raksti doti kā drošs vadonis, kas tos pasargās no viltus mācītāju iespaida un tumsas garu maldinošās varas.[..]. Pirms kādas doktrīnas vai priekšraksta pieņemšanas mums vajadzētu prasīt skaidru apstiprinājumu ar «Tā saka Kungs»»** (E.H.Vaita «Lielā cīņa» 593. - 597. lpp.) [Patiesībā 593.,595.lpp.]

Tas lasītājam liek domāt, ka šis traktāts atbildīs vienotajai Bībeles, Praviešu Gara dāvanas un E. Vaitas rakstu Autoritātei. Diemžēl dažas galvenās traktāta izklāstā paustās mācības no tā visa atšķiras. Ne Bībele, ne E. Vaitas raksti nav domāti, lai tos izrautu no viņu vienotā konteksta un mācības, tajā skaitā par Dieva Trīsvienību, un aizstāvētu savas ekscentriskās interpretācijas un mācības, kas no tā visa atšķiras. Ja jau traktāta autors neatzīst Trīsvienību un Svēto Garu kā tās trešo Personu, tad kādēļ viņš lasītājam rada iespaidu, ka atzīst Bībeles autoritāti un E. Vaitas rakstus? Ir saprotams, ka ne E. Vaita, ne viņas īpašuma mantinieki nav pilnvarējuši tādā veidā izmantot viņas rakstus. E. Vaitas rakstu jeb Liecību kopējais konteksts taču nepārprotami atzīst Dieva Trīsvienības Personas. E. Vaita, pamatojoties uz Bībeli, raksta gan par Svētā Gara kā Personas darbību, gan citas lietas, ko šis traktāts cenšas apgāzt. Lai to visu atkārtotu un citētu, būtu jāvelta pārāk daudz laika un jāsaraksta pārāk daudz lappuses, bet liekas, ka to visu nav nozīmes darīt, jo tie, kas meklē patiesību, paši par to var lasīt gan Bībelē, gan grāmatā „Visu laikmetu ilgas”, gan citos E.Vaitas darbos.

Bērni un arī citi dažkārt mēdz spēlēt **spēli „klusie telefoni”**: vienā rindas galā ausī iečukst vienu vārdu, tas čukst nākošajam, bet otrā rindas galā iznāk pavisam kas cits.

Līdzīgi ir iznācis traktātā „*Jēzus un cits Aizstāvis*” gan attiecībā uz Bībeles interpretāciju, gan E. Vaitas rakstiem, gan skaidrojot doktrīnas, kam adventisti tic, jo var saprast, ka atsauces ir tulkotas uz trešo vai ceturto valodu. (Rezultātā traktāta 21.lpp. 3.punktā ir patvaļīgi papildināta atsauce par to, kam adventisti tic, arī bez kvadrātiekvām; bet adventistu oficiālā oriģinālā izdevumā iekļautā teikuma doma no tā atšķiras un būtībā norobežojas no traktātā minētās bīstami „slidenās zemes”.¹ Par cik var saprast, ka tāds „arguments”, (kuram patiesībā ir cits izskaidrojums), traktātā „*Jēzus un cits Aizstāvis*” ir pieminēts tikai cita starpā, bet ir vēl vairāki citi galvenie traktāta mācību „argumentu” akcenti, kuri būtu jāpaspēj atbildēt, tad šoreiz laika trūkuma dēļ to vairāk nekomentēšu).

Bet ir jāpiemin, ka E. Vaitas angļu valodā rakstītais ir tulkots un pārrakstīts uz vācu, tad uz krievu un tad uz latviešu valodu. Beigās tas **vēlamais**, ko traktāta autors (kā arī citi tulkotāji un izplatītāji) ir vēlējušies pierādīt, (ka Svētais Gars nav Dievības Trīsvienības trešā Persona), **tādā „citātā” falši ir padarīts par patiesi esošo:**

Traktāta „*Jēzus un cits Aizstāvis*” (8.lpp.) ir it kā tulkoti un pārrakstīti E. Vaitas vārdi no: «*Manuscript Releases*», № 14, S. 23

Bet traktātā kā „svarīgs arguments”, lai aizstāvētu savas mācības galveno ideju, (it kā Dievs Dēls pēc uzkāpšanas debesīs būtu vienlaicīgi uzņēmies pildīt gan Savu Aizstāvja lomu un pienākumus debesīs, gan arī Dievības trešās Personas – „cita Iepriecinātāja” – Svētā Gara lomu un pienākumus arī uz zemes), (8.lpp.) ir pievienots patvaļīgs un falšs E. Vaitas rakstītā sagrozījums, kas izsaka gluži pretēju domu: „*Viņš Pats ir Svētais Gars [«Svētais Gars - tas ir Pats Kristus», pareizāks tulkojums - krievu red.]*”

Tādēļ turpmāk pievienoju šī E. Vaitas oriģinālā angļu valodā rakstītā citāta izdruku no kompaktdiska, kuru ir izdevuši E. Vaitas likumīgie īpašuma pārstāvji, nevis viņas rakstītā domas sagrozītāji.² **Šajā citātā nav atrodami tādi traktātā „*Jēzus un cits Aizstāvis*” rakstītie un iestarpinātie, it kā viņas vārdi, ne arī doma vai mācība.** Līdzīgi citiem rakstiem, arī šajā citātā ir redzams, ka E. Vaita skaidri un gaiši raksta par visām trijām Dievības Personām un Viņu vienprātīgi veikto konkrētu pienākumu izpildes ekonomisku sadali, tos nedublējot:

“Although our Lord ascended from earth to heaven, the Holy Spirit was appointed as His representative among men. "If ye love Me, keep My commandments. And I will pray the Father, and He shall give you another Comforter, that He may abide with you forever; even the Spirit of truth; whom the world cannot receive, because it seeth Him not, neither knoweth Him: but ye know Him; for He dwelleth with you, and shall be in you. I will not leave you comfortless" [John 14:15-18]. {14MR 23.2}

Cumbered with humanity, Christ could not be in every place personally; therefore it was altogether for their advantage that He should leave them, go to His Father, and send the Holy Spirit to be His successor on earth. The Holy Spirit is Himself divested of the personality of humanity and independent thereof. He would represent Himself as present in all places by His Holy Spirit, as the Omnipresent. "But the Comforter, which is the Holy Ghost, whom the Father will send in My name, He shall (although unseen by you), [THIS PHRASE WAS ADDED BY ELLEN WHITE.] teach you all things, and bring all things to your remembrance, whatsoever I have said unto you" [John 14:26]. "Nevertheless I tell you the truth; It is expedient for you that I go away: for if I go not away, the [p.24] Comforter will come not unto you; but if I depart, I will send Him unto you" [John 16:7]. {14MR 23.3}”

¹ SEVENTH-DAY ADVENTISTS BELIEVE... A Biblical Exposition of 27 Fundamental Doctrines. USA: Review & Herald Publishing Association, 1988.p.51.

² Legacy of Light, ELLEN G. WHITE ESTATE, INC. General Conference of Seventh-day Adventists. ALL RIGHTS RESERVED 2002.

E. Vaitas vārdi, „*Although our Lord ascended from earth to heaven, the Holy Spirit was appointed as His representative among men*” („kaut arī Kungs no zemes uzkāpa debesīs, kā Viņa pārstāvis cilvēku vidū tika nozīmēts Svētais Gars”, skaidri liecina, ka viena Persona atrodas debesīs, bet otra Persona ir Viņa **pārstāvis** uz zemes (Katram normālam cilvēkam būtu skaidri jāsaprot, ka cits Kunga „pārstāvis” – „cits Iepriecinātājs” nav tā pati Persona – „Kungs”, bet gan cita Persona). Citāta vārdi, „*He should leave them, go to His Father, and send the Holy Spirit to be His successor on earth*” („Viņam [Kristum] vajadzēja tos [mācekļus] atstāt, doties pie Tēva, un sūtīt Svēto Garu, lai tas būtu Viņa pēctecis – [darba] pārņēmējs uz zemes”), liecina, ka E. Vaita tāpat kā Bībele raksta par visām trim Dievības Personām, nevis kādu no tām noliedz, kā arī to, ka „Viņa pēctecis – [darba] pārņēmējs uz zemes” ir cita Persona, nevis pats Jēzus Kristus. Arī visā pārējā oriģinālā E. Vaitas citātā nav nekāda apstiprinājuma traktātā „*Jēzus un cits Aizstāvis*” paustajai nekorektās atsauces domai uz šo citātu, kas ļautu aizstāvēt tā svešo mācību.

Par Svēto Garu kā Dievišķās Trīsvienības Personu raksta gan E. Vaita, gan Bībele, kuru viņa atkārtoti aicina uzskatīt kā galveno Autoritāti.

Īsumā varu pieminēt dažus Bībeles Tekstus par vienu Trīsvienīgu Dievu daudzskaitlī un Svēto Garu:

Svētais Gars daudzkārt ir minēts gan Vecajā Derībā, gan Jaunajā Derībā, kā arī Bībeles pirmajā un pēdējā lappusē (1.Moz.1:2; Atkl.22:17). No apmēram 16 gadsimtu laikā sarakstītās Bībeles, kā vienotas Dieva atklāsmes ar pieaugošu gaismu, ir saprotams, ka jau mūsu pasaules radīšanas darbā piedalījās visas trīs Dievības Personas: „Dievs Radīja”, „Un Dieva Gars lidinājās pa ūdeņu virsu”, „visas lietas ir radītas caur Vārdu”, kas vēlāk „tapa miesa un dzīvoja mūsu vidū” (tas ir, caur Jēzu Kristu) (1.Moz.1:1,2; Jāņa 1:1,3,14). Radot cilvēku, Dievs runāja par Dievišķām Personām **daudzskaitlī**: „darīsim cilvēkus pēc mūsu ģīmja un mūsu līdzības” (1.Moz.1:26). „Redzi, cilvēks ir kļuvis kā viens no Mums” (1.Moz.3:22). „Nolaidīsimies [Mēs] zemē un sajauksim tiem viņu valodu”(1.Moz.11:7). Reizēm „Kunga Eņģelis” ir identificēts ar Dievu; parādoties Mozum Viņš teica: „ES ESMU tava tēva Dievs, Abrahāma Dievs, Īzaka Dievs un Jēkaba Dievs” (2.Moz.3:6).

Mūsdienu jūdaisti, Jehovas liecinieki un citi, kas it kā uz Rakstu (5.Moz.6:4) pamata cenšas argumentēt, ka ir tikai „viens Dievs”, aizmirst vai arī tīši neievēro to, ka gan (1.Moz.1:26) Dievs ir minēts **daudzskaitlī**, gan arī (5.Moz.6:4) vārds Dievs ebr. <0430> אֱלֹהִים 'elohim {el-o-heem'} (**plural**) Elohim ir **daudzskaitlī**, gan arī to, ka (5.Moz.6:4) lietotais vārds „viens” ir tas pats ebreju vārds <0259> אֶחָד 'echad {ekh-awd'} „**viens**”, **kas ir lietots daudzskaitlī** arī (1.Moz.2:24), runājot par **divām personām – vīru un sievu**, kas „būs **viena** (אֶחָד 'echad) **miesa**”, kā arī (1.Moz.1:5) par vakaru un rītu kas kopā veido vienu dienu jeb vienu diennakti: „Un tapa vakars un tapa rīts – **viena** (אֶחָד 'echad) **diena**”.

Tātad **Dievs** (אֱלֹהִים 'elohim) **ir daudzskaitlī „viens”** (אֶחָד 'echad). **Tas ir Bībelē pamatots arguments** par labu izpratnei ka „**Dievs**” ir „**viens**” (אֶחָד 'echad אֱלֹהִים 'elohim) **trijās Personās**; „**Jo trīs ir, kas dod liecību debesīs: Tēvs, Vārds un Svētais Gars, un šie trīs ir viens**” (1.Jņ.5:7).

Turpretī, lasot traktātu „*Jēzus un cits Aizstāvis*”, ir saprotams, ka autors to visu vai nu nesaprot, vai arī tīši grib noliegt ne vien Svēto Garu kā Dievības Personu, bet arī Jēzu Kristu kā Dievības Personu, bet tikai kā Kungu – Dieva Dēlu, nevis Dievu, jo viņš raksta:

„Cik mums ir dievu? Elku kalpiem ir daudz dievu. Kristiešiem ir tikai viens Dievs, Tēvs, un viens Kungs, Dieva Dēls.” (13.lpp.).

(Līdzīgi traktāta mācībai arī jūdaisti un Jehovas liecinieki neatzīst Jēzu Kristu par Dievu.)

Bet Bībele Jēzu Kristu apliecina (nosauc) par Dievu un parāda Viņa misiju:

1) Pravieša Jesaja liecība (Jes.9:6).

- 2) Enģeļu liecība (Mtt.1:22).
- 3) Toma liecība (Jņ.20:26-28).
- 4) Jūdu liecība (Lk.5:21; Jņ.10:33).
- 5) Jēzus liecība „ES ESMU” (Jņ.8:58,59). „ES ESMU” ir pašeksistējošs, un tas ir attiecināts uz Jehovu (2.Moz.3:14).
- 6) Tēva liecība (Ebr.1:7-9). Tēvs Dēlu sauc par Dievu.³

Traktāta „*Jēzus un cits Aizstāvis*” (20.lpp.) ir minēti pārāk primitīvi prātojumi, kas nāk no cilvēkiem, kas bezgalīgi pārāko Dievu, bez Svētā Gara vadītas nopietnas Bībeles izpratnes, ieliek šaurā savas miesīgās un nesvētotās izpratnes stereotipa „*kastē*”:

„Trīsvienības mācība iztēlo Dievu un Jēzu kā meļus. Tā apgalvo, ka Tēvam nav nekāda Dēla, Kuru Viņš Savā mīlestībā varētu atdot par upuri. Kādā veidā tas tiek izdarīts? Sekojoši: trīsvienības koncepcija apgalvo, ka Tēvs un Dēls ir vienmūžīgi, tas ir, viena vecuma. Bet Dēls nevar būt viena vecuma ar Tēvu. Nepieciešams, lai iepriekš būtu Tēvs, un tikai pēc tam Viņam var būt Dēls”

Uz to var atbildēt, ka tik primitīvā cilvēcīgā stereotipa stilā turpinot aplami prātot un spriedelēt, konsekventi būtu jānonāk pie uzskata, ka Dieva Dēlam debesīs pie Dieva Tēva būtu nepieciešama arī māte – dievmāte, kas dažādos pagānu mītos un reliģijās patiešām arī tiek godāta, un pat eklektiski ir iejaukta viduslaiku kristietības sinkrētismā. Bet Bībele par tādu debesu „dievmāti” neziņo, jo kaut arī cilvēks ir radīts pēc Dieva (daudzskaitlī „mūsu”) līdzības, tomēr bezgalīgi pārākā Dieva Trīsvienība ievērojamā pakāpē atšķiras no cilvēkiem un ir mūžīga. Dieva Trīsvienības mūžīgajai Personai „Vārdam – Dieva Dēlam – Cilvēka Dēlam” cilvēcīga māte Marija ar Svētā Gara starpniecību tika izmantota noliktā laikā – **tikai vēlāk**, inkarnācijas brīnumā pieņemot cilvēka dabu. Ir saprotams, ka mūžīgās Dievības otrās Personas **apzīmējums „Dēls” ir dots cilvēkiem saprotamā valodā vēlāk**, gan Vecās Derības laikā pravietojot par gaidāmo Mesiju kā Cilvēka Dēlu, gan arī **vēlāk**, „laikam piepildoties”, inkarnācijas brīnumā papildus Dieva dabai uzņemoties arī cilvēka dabu, piedzimstot no Marijas cilvēka dabā.

Būtu jāatkārto, ka „**Iesākumā** bija Vārds un Vārds bija Dievs”, **bet tikai vēlāk „Vārds tapa miesa un mājāja mūsu starpā” un tikai vēlāk tika apzīmēts kā „Cilvēka Dēls” – „Dieva Dēls”** (Jāņa 1:1,14; Ps.2:7; Jes.9:5; Dan.7:13; u.c.)⁴ **Vēlāk** veidotā Jēzus ciltsrakstā ir atklāts, kādā veidā Cilvēka Dēls bija arī Dieva Dēls (Lk.3:22-28). **Bet Tēvs Dēlu sauc par Dievu** (Ebr.1:8,9). Tiem, kas grib prātot, būtu jāatzīst, ka vai nu Jēzus Kristus ir pilnīgs Dievs, vai arī Viņš nav Dievs nemaz, bet Raksti ziņo, ka Viņš ir Dievs.

Attiecībā par apzīmējumu „**Dieva Dēls**” būtu jāpiemin arī tas, ka tas **ir tikai viens no Bībelē minētajiem vairākiem Dieva – Jēzus Kristus vārdiem jeb apzīmējumiem**. Piemēram: „Jo viens **Bērns** mums ir dzimis, viens **Dēls** mums ir dots, valdība ir uz Viņa kamiešiem. Viņa vārds ir: Brīnums, Padoma devējs, **Varenais Dievs, Mūžīgais Tēvs un Miera Lielskungs**” (Jes.9:5,6). Šajā **Tekstā ir skaidri pateikts, ka „Dēls” ir arī „Varenais Dievs”⁵ un „Mūžīgais Tēvs”⁶**, ko traktāta „*Jēzus un cits Aizstāvis*” autors, primitīvi prātojot, grib noliegt.

³ **Finley, Mark**, *Studying Together*, USA: Pacific Press Specialty Printing, 1995.p.154.

⁴Mtt.3:17; 4:3,6; 8:20,29; 9:6; 10:23; 11:19,27; 12:8; 12:32,40; 13:37,41; 16:13,16,27,28; 17:5,9,12,22; 18:11; 19:28; 20:18,28; 24:27,30,36,37,39,44; 25:13,21; 26:2,24,45,63,64; 27:40,43,54; Mrk.1:11; 2:10,28; 3:11; 5:7; 8:31,38; 9:7,9,12,31; 10:45; 13:26,32; 14:21,41,61,62; 15:39; Lk.1:35; 2:7; 3:22,38; 4:3,9,41; 5:24; 6:5,22; 7:34; 8:28; 9:22,26,35,44,56,58; 10:22; 11:30; 12:8,10,40; 17:22,24,26,30; 18:8,31; 19:10; 21:27,36; 22:22,48,69,70; 24:7; Jņ.1:34,49,51; 3:13,14; 5:27; 6:27,53,62; 8:28; 9:35; 10:36; 11:4,27; 12:23,34; 13:31; 20:31; Ap.d.7:56; 8:37; 9:20; 13:33; Rom.1:4; 2.Kor.1:19; Ebr.1:5; 2:6; 4:14; 1.Jņ.3:8; 4:15; 5:5,20; Atkl.1:13; 2:18; 14:14).

⁵ Ebr. <1368> גִּבּוֹר gibbowr {ghib-bore'} jeb saīsnāti גִּבּוֹר gibbor {ghib-bore'} <0410> אֵל 'el {ale}

⁶ Ebr. <5703> אָד 'ad {ad} <0001> אָב 'ab {awb}

Bezgalīgi pārāko un mūžīgo Dievu pilnībā aprakstīt cilvēku valodā nav iespējams, jo trūkst vārdu. Cilvēki ir radīti tikai vēlāk, tāpēc arī tikai vēlāk ir lietoti cilvēkiem saprotamāki Dieva apzīmējumi un salīdzinājumi, lai tie svarīgāko par Dievu varētu nojaust. Daži līdzīgi traktātā „Jēzus un cits Aizstāvis” paustajam viedoklim uzskata, ka dažādos Bībeles tulkojumos lietotais apzīmējums „Vienpiedzimušais Dēls” (Jņ.1:18) norāda, ka Jēzus Kristus nav mūžīgs; nav mūžīgās Dieva Trīsvienības persona, bet ir Dieva Tēva vēlāk radīts. Bet ir jāatceras, ka saskaņā ar Rakstiem, „Dievs” – „Vārds” (**Jēzus Kristus**) bija „iesākumā” mūžībā, bet savu otru – cilvēka dabu uzņēma, jeb *piedzima kā cilvēks vēlāk* inkarnācijas brīnumā ar īpašu Dievišķās Trīsvienības Personas – Svētā Gara starpniecību: Marija „tapa grūta no Svētā Gara” (Mtt.1:18).

Ir jāatzīmē arī tas, ka cilvēkiem it kā saprotamākā valodā tulkotais apzīmējums „Vienpiedzimušais Dēls” grieķu pamattekstā skan savādāk: <3439> μονογενής monogenes {mon-og-en-ace'} <5207> υἱός huios {hwee-os'}. Šiem vārdiem ir plašāka nozīme. „Monogenes uios” var tulkot arī kā „vienīgais tāda paša veida”, kā „unikāls”, kā „monogēns”, jeb „pilnīgi vienots” ar Tēvu; υἱός nozīmē arī to, ka „viens ir atkarīgs no otra”; dzīvojot uz zemes cilvēka miesā Jēzus bija atkarīgs mīlošās attiecībās no Tēva. **Gan Tēvs, gan Dēls – Jēzus Kristus, gan Svētais Gars ir mūžīgās, vienotu mīlestības attiecību, Dievišķās Trīsvienības locekļi. „Jo trīs ir, kas dod liecību debesīs: Tēvs, Vārds un Svētais Gars, un šie trīs ir viens” (1.Jņ.5:7).**

Bībele atklāj, ka Svētais Gars ir Persona, nevis bezpersonisks spēks.

Ap.d.15:28 ir rakstīts: „Jo Svētajam Garam un mums ir paticis...”; šis teksts atklāj, ka apustuļu laika kristieši To uzskatīja par Personu. Kristus par Svēto Garu sacīja: „Tas mani pagodinās, jo no Manis Viņš ņems un jums to pasludinās” (Jņ.16:14).

Pretstatā traktāta apgalvojumiem un mācībai, kas noliedz „trešo” Dieva Personu,

Gan Jēzus, gan Bībele atklāj Svēto Garu kā Trīsvienīgā Dieva Personu: „Jo trīs ir, kas dod liecību debesīs: Tēvs, Vārds un Svētais Gars, un šie trīs ir viens” (1.Jņ.5:7). „Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā (Mtt.28:13). „Tā Kunga Jēzus Kristus žēlastība, un Dieva mīlestība, un Svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums visiem”(2.Kor.13:13). „Bet tagad Dievs Kungs [Tēvs] un Viņa Gars [Svētais Gars] sūta Mani [Dieva Dēlu]”(Jes.48:16). „Es [Tēvs] liku Savu Garu uz Viņu [Mesiju], lai Viņš nes tautām taisnību”(Jes.42:1).

Rakstos Svētais Gars ir atklāts kā Persona: Viņš „pūlas” cilvēku labā jeb „cīnās”* ar cilvēkiem (1.Moz.6:3); (* Ebr. <1777> דָּיַן diyn {deen} vai דָּוַן duwn {doon}; angļu “strives”; “And the LORD said, My Spirit shall not always strive <01777> with man”^{KJV} Gen.6:3); **Viņš „māca”**(Lk.12:12); **Viņš „pārliecina”** (Jņ.16:3); **Viņš „vada”** draudzes darbu (Ap.d.13:2); **Viņš „palīdz”** un „aizbilst” jeb „aizlūdz”* (*Gr. <5241> ὑπερευχόμενος huperentugchano {hoop-er-en-toong-khan'-o}; angļu ”intercedes”) (Rom.8:26); **Viņš „inspirē”** („iedvesmo”), „jo praviešu mācība nekad nav cēlusies no cilvēku gribas, bet Dieva cilvēki ir runājuši Svētā Gara spēkā”; („iedvesmoti”, „dzīti” jeb „inspirēti no Svētā Gara”) (2.Pēt.1:21; 2.Tim.3:16); **Viņš „svētdara”** (1.Pēt.1:2).

Svētais Gars patiesi ir Dievs.

Bībele parāda, ka Svētais Gars ir Dievs. Pēteris sacīja Ananijam, ka tas, melojot „Svētajam Garam”, nav melojis „cilvēkiem, bet Dievam” (Ap.d.5:3,4). Jēzus definēja nepiedodamo grēku kā „Svētā Gara zaimošanu” (Mtt.12:31,32). Tas var būt patiesi tikai tad, ja Svētais Gars ir Dievs. Raksti piedēvē dievišķās īpašības Svētajam Garam. Viņš ir „dzīvība”; Viņš ir nosaukts „dzīvības Gars” (Rom.8:2). Viņš ir „patiesība”; Kristus Viņu ir nosaucis par „patiesības Garu” (Jņ.16:13). Tādi izteicieni kā „Gara mīlestība” (Rom.15:30) un „Dieva Svētais Gars” (Ef.4:30) atklāj, ka **mīlestība un svētums ir daļa no Viņa dievišķās dabas.**

Svētais Gars ir visvarens. Viņš izdala garīgas dāvanas „katram individuāli, kā Viņš grib” (1.Kor.12:11). **Viņš ir visuresošs;** Viņš „uzturēsies” pie saviem ļaudīm „mūžīgi” (Jņ.14:16). Nevienš nevar izbēgt no Viņa ietekmes (Ps.139:7-10). Viņš ir arī **viszinošs**, jo „Gars izmana visas lietas, ir Dieva dziļumus.[..] Nevienš nezina, kas ir Dievā, kā vien Dieva Gars” (1.Kor.2:10,11).

Dieva darbi ir asociēti ar Svēto Garu. Viņš ir iesaistīts gan radīšanas, gan atpestīšanas darbā (Ij.33:4; Ps.104:30; Rom.8:11).

Vienīgi visuresošs personīgs Dievs, nevis bezpersoniska ietekme, ne arī kāda radīta būtne, varēja veikt dievišķā Kristus iedzimšanas brīnumu Marijā.

Svētais Gars ir atklāts kā vienlīdzīgs ar Tēvu un Dēlu gan kristību formulā (Mtt.28:19), gan apustuliskā svētībā (2.Kor.13:14), gan arī runā par garīgām dāvanām (1.Kor.12:4-6).⁷ „Jo trīs ir, kas dod liecību debesīs: Tēvs, Vārds un Svētais Gars, un šie trīs ir viens” (1.Jņ.5:7). „Bet kad tas Iepriecinātājs nāks, ko Es jums sūtīšu no Tēva, tas Patiesības Gars, kas iziet no Tēva, tas liecību dos par Mani” (Jņ.15:26).

Bībele vairāk vēsta **par Trīsvienīgā Dieva aktivitātēm** jeb darbību, (ko cilvēkam ir svarīgāk zināt), bet mazāk vēsta par pašu Dieva Būtni (jo visās lietās apmierināt cilvēka ziņkāri nav vajadzīgs). Bet šis atklāsmes par aktivitātēm pierāda, ka Dievs ir Trīsvienīga Persona. Bībele runā par Dieva Personu vienotību un mīlošām savstarpējam attiecībām (Mrk.15:34).

Bībele atklāj, ka svarīgākajos pasākumos piedalās visas trīs Dievības Personas, kā arī to, ka Dieva Trīsvienības vienotā pienākumu sadalē ir katras Personas **specifisko darbības funkciju ekonomija, jo atsevišķo Personu darbu nav nepieciešams dublēt:** Piemēram, „Tā Kunga mute pavēlēja, un Viņa Gars to veicis” (Jes.34:16). Tēvs deva Savu Dēlu, Kristus deva Sevi un Svētais Gars veica Jēzus piedzimšanu kā cilvēkam (Jņ.3:16; Mtt.1:18,20). Eņģeļa liecība Marijai par lielo noslēpumu – Dievam kļūstot par cilvēku, skaidri norāda visu trīs Dievības Personu darbību: „Svētais Gars nāks pār tevi, un Visaugstākā spēks tevi apēnos, tāpēc Tas, kas no tevis dzims, būs svēts un taps saukts Dieva Dēls” (Lk.1:35). Visas Dieva Trīsvienības Personas piedalījās kristībā: Tēvs deva un iedrošināja (Mtt.3:17), Kristus deva Sevi, lai tiktu kristīts kā mūsu priekšzīme (Mtt.3:13-15) un Svētais Gars nolaidās uz Viņu (Lk.3:21,22). „**Dievs ar Svēto Garu un spēku ir svaidījis Jēzu** no Nācaretes, kas ir gājis apkārt, labu darīdams un dziedinādams visus velna nomāktos, jo Dievs bija ar Viņu.” (Ap.d.10:38); Savas zemes dzīves noslēgumā Jēzus apsolīja sūtīt citu Iepriecinātāju un Padomdevēju – Svēto Garu (Jņ.14.-16.n.) un dažas stundas vēlāk pie krusta viņš sauca: „Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis?” (Mtt.27:46). **Pēc Kristus uzkāpšanas debesīs un mūsu laikā, Tēvs un Dēls sasniedz mūs caur trešo Personu – Svēto Garu:** „Bet kad tas Iepriecinātājs nāks, ko Es jums sūtīšu no Tēva, tas Patiesības Gars, kas iziet no Tēva, tas liecību dos par Mani” (Jņ.15:26). Tēvs un Dēls sūtīja Svēto Garu, lai katram cilvēkam personīgi atklātu Jēzu. Lielā Trīsvienības nasta ir sniegt ikvienam Dievu un atziņu par Kristu (Jņ.17:3), kā arī padarīt Jēzu klātesošu un reālu (Mtt.28:20; Ebr.13:5). Ticīgie ir izredzēti pestīšanai: „ko Dievs Tēvs pēc iepriekšējā lēmuma izredzējis, Garā svētīdams, lai tie būtu paklausīgi un taptu apslacināti ar Jēzus Kristus asinīm”(1.Pēt.1:2). Apustuliskā svētība ietver visas trīs Dievības Personas: „Kunga Jēzus Kristus žēlastība, Dieva mīlestība un svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums visiem!” (2.Kor.13:13). Šo sarakstu ievada Kristus. Dieva saskares punkts ar cilvēku bija un ir caur Jēzu Kristu – caur Dievu, kas kļuva cilvēks. Kaut arī visas trīs Dievības Personas kopīgi darbojās lai glābtu, tikai Jēzus dzīvoja kā cilvēks,

⁷ . SEVENTH-DAY ADVENTISTS BELIEVE... A Biblical Exposition of 27 Fundamental Doctrines. USA: Review & Herald Publishing Association, 1988.p.p.59,60.

nomira kā cilvēks un kļuva mūsu Pestītājs (Jņ.6:47; Mtt.1:21; Ap.d.4:12). Bet tādēļ, ka „Dievs bija Kristū un salīdzināja pasauli ar Sevi” (2.Kor.5:19), Dievs varēja tikt apzīmēts arī par mūsu Pestītāju (Titus3:4), jo Viņš ir izglābis mūs caur Kristu – Pestītāju (Ef.6:23; Fil.3:20; Titus3:6).

Ekonomējot darbības funkcijas, atšķirīgās Dievības Personas veic īpašus un atšķirīgus uzdevumus. Svētais Gars neko nepieliek Jēzus Kristus pie krusta veiktā upura pietiekamībai. Bet caur Svēto Garu objektīvā izpirkšana pie krusta tiek subjektīvi piemērota kā salīdzināšanas/izpirkšanas Kristus ienests iekšienē. (*Through the Holy Spirit the objective atonement at the cross is subjectively applied as the Christ of the atonement is brought within.*) Tā raksta Pāvils Svētā Gara iedvesmā: „Kristus jūsos, tā godības cerība” (Kol.1:27).⁸

Tādā veidā par to varētu turpināt arī ar citām Rakstu vietām, bet ir jāpiemin arī citas lietas.

Par grieķu vārdu <3875> „παράκλητος parakletos”, kas Jāņa 14.-16. nodaļā attiecināts uz Svēto Garu, bet 1.Jņ.2:1 uz Jēzu Kristu:

Šajās Rakstu vietās lietotais grieķu vārds „παράκλητος parakletos”, traktātā „Jēzus un cits Aizstāvis” (7.,8.lpp.) ir izmatots kā viens no galvenajiem „argumentiem”, lai noliegtu Dieva Trīsvienību un pierādītu, ka Svētais Gars ir pats Jēzus Kristus:

„Jānis uzrakstīja ne tikai Evaņģēliju, bet arī vēstules. Tur viņš izmanto tieši to pašu vārdu «parakletos». Arī tur vārds «parakletos» ir pārtulkots kā kā «Aizstāvis». «...mums ir aizstāvis Tēva priekšā - Jēzus Kristus» (1.Jņ.5:1) [..]

Vai tad mums divi Aizstāvji un Starpnieki - Svētais Gars un Jēzus?

*Mums ir tikai **VIENS** Aizstāvis un Starpnieks, vienā personā. Tas ir Jēzus.”*

Šajā traktātā „pierādījumā” ir ieviesusies ne tikai sīka drukas kļūda domātā 1.Jņ.2:1 vietā rakstot, „1.Jņ.5:1”, bet galvenais – aplami centieni noliegt Trīsvienības Personas, par kurām Bībelē rakstīts pietiekami un ļoti daudz, un pat minot skaitli „trīs” (1.Jņ.5:7).

Uz šo traktātā minēto «parakletos» „pierādījuma argumentu” var atbildēt, ka Dieva Trīsvienības atsevišķajām Personām Bībelē ir minēti vairāki līdzīgi apzīmējumi, bet tas nenozīmē, ka runa ir tikai par vienu Personu. Piemēram, Jes.9:5,6 „Dēls” ir nosaukts arī „Varenais Dievs”⁹ un „Mūžīgais Tēvs”.¹⁰ Konsekventi turpinot traktāta autora aplamas „argumentācijas” stilā, ar šo Rakstu vietu būtu jāpierāda, ka „Dēls” vienā Personā ir ne tikai „παράκλητος parakletos” – Svētais Gars, bet arī „Mūžīgais Aba-Tēvs” (ebr. אב 'ab {awb}), bet pagaidām autors tik tālu nav gājis.

Tādus pētījumus būtu vēlams turpināt, bet ja negribam apmaldīties un maldināt citus, tad attiecībā uz minētajiem un neminētajiem līdzīgajiem Dievības atsevišķo Personu apzīmējumiem, (tajā skaitā arī uz „παράκλητος parakletos”), konsekventi **ir jāievēro principi, ka Dieva Vārds Bībele nav pretrunīgs**, (pretrunas ir tikai Rakstu nepareizās interpretācijās un cilvēku galvās), **un, ka nedrīkst atnest tās Rakstu vietas, kas skaidri un nepārprotami vēsta par vienoto „Vienu Dievu” (אֱלֹהִים 'elohiyim) daudzskaitlī un par trijām atsevišķām Dieva Trīsvienības Personām.**

Attiecībā uz tulkošanu būtu jāievēro, ka vienam vārdam mēdz būt vairākas nozīmes. Piemēram, latviešu vārds „zāle” nozīmē gan zaļu zāli, kas aug laukā, gan arī lielu

⁸ SEVENTH-DAY ADVENTISTS BELIEVE... A Biblical Exposition of 27 Fundamental Doctrines. USA: Review & Herald Publishing Association, 1988.p.p.24, 25.

⁹ Ebr. <1368> גִּבּוֹר gibbor {ghib-bore'} jeb saīsnāti גִּבּוֹר gibbor {ghib-bore'} <0410> אֵל 'el {ale}

¹⁰ Ebr. <5703> אָד 'ad {ad} <0001> אָב 'ab {awb}

telpu, kurā var sanākt cilvēki, bet citās valodās tie ir atšķirīgi vārdi. Ja latviešu valodas vārdu „zāle” vai arī kādu citu vārdu ar vairākām nozīmēm kāds diletants, primitīvi lietojot tikai vārdnīcu, tulkotu citā valodā, sajaucot to sākotnējo attiecinājuma nozīmi, tad beigās iznāktu galīgas muļķības. Tāds **diletants varētu uzrakstīt** traktātu, un censties pierādīt, ka Latvijā notiek **dīvainas lietas**: tur lopiņi ēd lielu ēkas (*zāli*), cilvēki savām sapulcēm izmanto zaļo lauka *zāli* lai sapulcētos vienā vietā, vai arī medikamentus (*zāles*), lai sapulcētos vairākās vietās.

Analoģiski muļķīgi var iznākt, ja kāds tāpat kā traktāta „*Jēzus un cits Aizstāvis*” autors cenšas pierādīt, ka grieķu vārda **παράκλητος** parakletos lietošana gan Jāņa 14.-16.nodaļā attiecībā uz apsolītā Svēto Garu, gan 1.Jņ.2:1 attiecībā uz Jēzu Kristu, nozīmē, ka Svētais Gars ir tas pats Jēzus Kristus.

Grieķu vārdam **παράκλητος** parakletos, ir arī plašāka nozīme, kā tikai „aizstāvis”. Daudzas Bībeles, (izņemot sliktus tulkojumus), parasti ir tulkojuši valodu speciālisti un Dieva Vārdā paustās domas izpratnes eksperti. Tādi parasti pareizi ir izvēlējušies, kā kurā vietā tulkot vārdus, tajā skaitā grieķu vārdu **παράκλητος** parakletos; vairākos tulkojumos Jāņa 14.-16.nodaļā tas ir tulkots kā angļu „Comforter”; „Counselor”; „Helper”; krievu „Утешитель”; latviešu „Iepriecinātājs” vai „Mierinātājs”, bet 1.Jņ.2:1 kā „Aizbildinātājs”; „Aizstāvis”; angļu „Advocate”; krievu Ходатай.

Par cik Jēzus pēc debesbraukšanas kā Augstais priesteris pilda „Aizstāvja” (**παράκλητος** parakletos) funkcijas „Tēva priekšā”(1.Jņ.2:1), tad Svētajam Garam „Iepriecinājam” (**παράκλητος** parakletos) ir citas darbības funkcijas uz zemes, kuras ekonomiski netiek dublētas. Jāņa 14.nodaļā ir tā doma, ka **mācekļi bija izbijušies un noskumuši par šķiršanos** no sava Meistara Jēzus Kristus. Tādēļ Jāņa ev.14.nodaļa sākas ar Jēzus vārdiem „Jūsu sirdis lai neizbīstas”, kam seko paskaidrojumi gan par savām darbības funkcijām, ka „**Es noeju jums vietu sagatavot**”(14:1), gan arī par Svētā Gara turpmākām darbības funkcijām, ka **Tēvs „jums dos citu Iepriecinātāju”** (14:16). „**Cits Iepriecinātājs**” nav tas pats Jēzus, bet gan Tas, par Kuru skaidri ir rakstīts: „**Tas Iepriecinātājs tas Svētais Gars**”(14:26). **Bībelē nav rakstīts** „Es būšu Iepriecinātājs – Svētais Gars”, kā to mēģina pierādīt traktāts „*Jēzus un cits Aizstāvis*”. **Bībelē ir rakstīts** par atšķirīgām Personām: „Tas jums par labu, ka Es noeju, jo kad [...] Es noiešu, tad Es To [Iepriecinātāju] pie Jums sūtīšu” (16:7). Bībelē nav rakstīts: „laikā kad Es noiešu, tad Es pats Sevi pie Jums sūtīšu”, kā traktāta autors grib pierādīt. **Traktātā ir minēti** vairāki Jņ.14-16.n. Teksti, **bet tur nav minēta** Rakstu vieta, kas skaidri runā par trijām Personām un Viņu īpašām darbības funkcijām: „Bet kad tas Iepriecinātājs nāks, ko Es jums sūtīšu no Tēva, tas Patiesības Gars, kas iziet no Tēva, tas liecību dos par Mani” (Jņ.15:26), jo, var saprast, ka tā nav izdevīga traktātā paustajai svešajai mācībai.

Turpretī arī citās Rakstu vietās, vēstot par „citu Iepriecinātāju” **skaidri un nepārprotami ir rakstīts par visām trijām Dievības Personām – „Tēvs” „jums dos”** (14:16) un „**Es To sūtīšu**”(16:7). **Jēzus nesūta pats Sevi**, tas būtu absurds, bet gan īpašā veidā un īpaši bagātīgā mērā, **sākot ar Vasarsvētkiem, savas specifiskās darbības funkcijas veikt tiek sūtīts jeb „izliets” „cits Iepriecinātājs, tas Svētais Gars”** kas atšķirībā no Jēzus, kas bija cilvēka miesā un varēja atrasties tikai vienā vietā, var atrasties daudzās vietās visās pasaules malās vienlaicīgi.

Lai apšaubītu Dieva Trīsvienības Personu – Svēto Garu, traktāta „*Jēzus un cits Aizstāvis*” (6.lpp.) ir rakstīts, ka tā ir tikai Kristus līdzība jeb tēls:

„Jēzus paskaidro Saviem mācekļiem jēdzienu «Svētais Gars» ar tēlu palīdzību. Sīki izskaidrojot Saviem mācekļiem jēdzienu «Svētais Gars», Jēzus norādīja uz to, ka viņiem šie tēli nav jāsaprot burtiski.

Jēzus saka Saviem mācekļiem:

«To Es jums līdzībās esmu runājis; nāk stunda, kad Es vairs nerunāšu uz jums līdzībās, bet tieši stāstīšu par Tēvu.» (Jņ.16:25).»

Bet šādi „argumenti” nav pārliecinoši nopietniem lasītājiem. Pirms un pēc minētā Teksta (Jņ.16:25) par runāšanu „līdzībās” ir runa par lūgšanu Kristus „vārdā”; pirms tam 21.pantā alegorijā jeb līdzībā par sievu, kas dzemdē, ir attēlots mācekļu noskaņojums, bet **nekur nav norādes, ka šie Kristus vārdi par runāšanu „līdzībās” būtu jāattiecina tieši uz Svēto Garu**, lai noliegtu tā burtisku jeb reālu esamību, kā to traktāta autors aplami grib pierādīt. Ja pat Kristus būtu teicis, ka šeit Viņš ir runājis „līdzībās” tieši par Svēto Garu, tāpat kā citur ir Viņš ir runājis līdzībās, skaidri norādīdams, ka Viņš runā par debesu valstību, vai par Dieva Vārdu, vai arī par ko citu, tad šī „runāšana līdzībās” nekādā gadījumā nenozīmē, ka ar to varētu noliegt reālu, jeb „burtisku”, Svēto Garu, tāpat kā ar citām līdzībām reālu debesu valstību vai reālu Dieva Vārdu, kas kādā Kristus līdzībā darbojas kā „sēkla”, kura sējējam kritusi dažādās vietās, vai arī citās līdzībās kaut kas reāls ir apzīmēts ar citiem salīdzinājumiem.

Līdzīgi nepārliecinoši ir turpmāk (6.,7.lpp.) minētie „argumenti”, kas vērsti, lai apšaubītu Svētā Gara Personību, primitīvi apgalvojot, ka tas ir „Pats Jēzus”:

„Kas ir «cits Aizstāvis»? Cits Aizstāvis ir Pats Jēzus. Viņš mierināja Savus mācekļus un solīja tiem:6 Es atgriezīšos pie jums kā cits Aizstāvis.

Jēzus saka: «Un Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos citu Aizstāvi, lai Tas būtu pie jums mūžīgi, .. Es jūs neatstāšu bāreņus, bet nākšu pie jums.» (Jņ.14:16-18).

Diemžēl šis skaidrais Jēzus izteikums: «nākšu pie jums» [18.p.] pastāvīgi tiek pazaudēts no redzesloka.»

Tādi pārlēcieni no 16.panta, kas runā par „citu (παράκλητος parakletos)” - „citu Iepriecinātāju”, (kuru traktāta autoram labāk patīk tulkot kā „citu Aizstāvi”), **izlaižot 17.pantu**, kas skaidri paskaidro, ka tas „cits Aizstāvis” jeb cits „Iepriecinātājs” ir „patiesības Gars”, kuru Kristus mācekļi jau agrāk pazina, jo Kristus viņiem teica: „Bet jūs Viņu pazīstat, jo Tas paliek pie jums un būs jūsos”, **uz 18.pantu**, kas runā par citu Personu – Jēzu Kristu un Viņa nākšanu, **nav pārliecinoši un godīgi. Tādā stilā ar 9.pantu var censties aplami pierādīt arī to, ka Jēzus Kristus ir ne vien „Cits Aizstāvis” jeb Svētais Gars, bet arī pats Dievs Tēvs**, bet tik primitīvs „arguments” nav pārliecinošs, jo daudzas citas Bībeles Rakstu vietas nepārprotami runā par trim dažādām Personām.

Ja jau traktāta rakstītājs tādā nepārliecinošā stilā grib pierādīt, ka Aizstāvis – Iepriecinātājs (Svētais Gars) ir pats Jēzus Kristus, tad tas nesaskan kopā ar citām skaidri izteiktām Rakstu vietām. Piemēram, Lk.3:22: „Un Svētais Gars redzamā veidā uz Viņu nolaidās kā balodis, un balss atskanēja no debesīm [...]” Ja piekristu traktāta autora paustajiem uzskatiem, tad iznāktu, ka **Jēzus pats nolaidās uz Sevi** redzamā veidā kā balodis, **bet tas būtu absurds, jo Raksti skaidri saka, ka tas bija „Svētais Gars”**.

Ja traktāta autora paustais uzskats, noliedzot Dieva Trīsvienību, būtu pareizs, **tad konsekventi būtu jāatmet vai jāpārveido arī daudz citi Bībeles Teksti**. Piemēram, (Jņ.16:14) kurā Kristus par Svēto Garu sacīja: „Tas Mani pagodinās, jo no Manis Viņš ņems un jums to pasludinās”; tad konsekventi būtu jāraksta: „Es Sevi pagodināšu, jo no Sevis Es ņemšu un jums to pasludināšu”, bet tāds absurds Bībelē nav rakstīts. Ja ir rakstīts, ka Marija „tapa grūta no Svētā Gara” (Mtt.1:18), tad pēc traktāta autora paustā viedokļa būtu konsekventi jāraksta, ka Marija „tapa grūta no paša Jēzus Kristus” un dzemdēja Jēzu Kristu, bet tad tas būtu visai aplami. Ap.d.7:55 ir rakstīts: „Bet viņš, Svētā Gara pilns, skatījās uz debesīm un redzēja Dieva godību un Jēzu stāvam pie Dieva labās rokas.” Bet pēc traktāta autora paustā viedokļa konsekventi būtu jāraksta: „Bet viņš, **Jēzus pilns, skatījās uz debesīm un redzēja Dieva godību un Jēzu stāvam pie Dieva labās rokas.**”

Mt.28:19: „Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā” vietā tad būtu jāraksta: „*kristīdami Tēva, Dēla un Dēla Vārdā*”. Tādā stilā traktāta autoram konsekventi būtu jārevidē daudzas Bībeles Rakstu vietas, **bet tas jau būtu ne vien mulķīgi, bet gan zaimojoši.**

Par Gara zaimošanu ir rakstīti visai nopietni vārdi: „Patiesi Es jums saku: visi grēki cilvēku bērniem taps piedoti, arī zaimi, ar ko tie Dievu zaimo. Bet, kas Svēto Garu zaimo, tas nemūžam nedabū piedošanu, bet ir sodāms ar mūžīgu sodību.” (Mrk.3:28,29) „Un ikvienam, kas ko runās pret Cilvēka Dēlu, taps piedots, bet kas to Svēto Garu zaimojis, tam netaps piedots.” (Lk.12:10).

Lai traktāta „*Jēzus un cits Aizstāvis*” mācība būtu atbilstoša Bībelei, tad līdzīgā stilā būtu konsekventi jāatmet vai jāpārraksta arī daudzi citi Bībeles Teksti, kas gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā skaidri un saprotami vēsta par Trīs Dievības Personām un Svēto Garu. Bet arguments par labu Trīsvienības Personas – Svētā Gara atzinējiem ir tas, ka **ja tāda īpaša Dievības Persona nebūtu, tad par to Bibelē tik daudz nebūtu rakstīts.**

Var sastādīt garu Rakstu vietu sarakstu, kurās ir minēts Svētais Dieva Gars:

„Bet zeme bija neiztaisīta un tukša, un tumsa bija pār dziļumiem, un Dieva Gars lidinājās pār ūdeņiem.” (1.Moz.1:2);

„Un Es to esmu pildījis ar Dieva Garu.” (2.Moz.31:3);

„Un Tas Kungs sacīja Mozum: Sapulcini Man septiņdesmit vīrus no Izraēla vecaju vidus [..] Tad Es nonākšu un ar tevi tur runāšu, un no tā Gara, kāds ir tev, Es ņemšu un likšu to viņos, un viņiem būs nest kopā ar tevi tautas nastas, lai tev nav vienam pašam viss jānes.” (4.Moz.11:16,17);

„Tad Mozus tam atbildēja: „[..]Ak, kaut Tā Kunga tauta visa būtu pravieši, un kaut Tas Kungs Savu Garu pār viņiem visiem dotu!” (4.Moz.11:29);

„Un pacēla savas acis un redzēja Izraēlu, kā tas bija apmeties pēc savām ciltīm, un Dieva Gars nāca pār viņu.” (4.Moz.24:2);

„Un Tā Kunga Gars tika viņam dots, viņš bija soģis Izraēlā.” (Soģu 3:10);

„Tad Tā Kunga Gars nāca pār Gideonu.” (Soģu 6:34);

„Un Tā Kunga Gars nāca pār Jeftu.” (Soģu 11:29);

„Un Tā Kunga Gars sāka viņā rosīties.” (Soģu 13:25);

„Un Tā Kunga Gars nāca pār Simsonu.” (Soģu 14:6); (14:19; 15:14; 15:19);

„Un Tā Kunga Gars būs pār tevi [Saulu] spēcīgs, un tu kopā ar viņiem pravietosi, un tu tiks pārmainīts par citādu cilvēku.” (1.Sam.10:6); (10:10; 11:6);

„Tā Kunga Gars nāca ar spēku pār Dāvidu un palika arī turpmāk viņā.” (1.Sam.16:13);

„Un Tā Kunga Gars atstāja Saulu, un pēkšņi viņam uzbruka ļauns gars.” (1.Sam.16:14);

[Cilvēks var pakāpeniski atkārtoti atteikties padoties Dieva Gara ietekmei, atkārtoti apbēdināt Dieva Garu (līdzīgi kā lejoj ūdeni ugunskurā) un pārkāpt kādu robežu, aiz kuras vairs nevar atgriezties, un nonākt sātana varā; **tas arī ir grēks pret Svēto Garu.** Tā tas bija ar Saulu, tā bija ar jūdu vadoņiem, ar Jūdasi u.c., kas redzēja tik daudz Dieva brīnišķīgos darbus, bet apcietināja savas sirdis pret Svētā Gara pārliecinošo balsi.]

„Tad Sauls izsūtīja vēstnešus, lai Dāvidu sagūstītu. Kad tie redzēja praviešu pulku pravietojam un Samuēlu pie viņiem stāvam par uzraugu, tad Dieva Gars nāca pār Saula vēstnešiem, ka arī viņi pravietoja.” (1.Sam.19:20);

[Tas ir piemērs minētajam par to, ka **Svētais Gars kā Personība „pūlas” cilvēku labā jeb „cīnās”*** ar cilvēkiem (1.Moz.6:3); (* Ebr. <1777> **יָרִיב** diyn {deen} vai **יָרִיב** duwn {doon}; angļu “*strives*”)]

„21 Kad tas tika Saulam paziņots, tad viņš izsūtīja citus vēstnešus, bet arī tie pravietoja. Un tāpat tas notika ar vēstnešiem, kurus Sauls izsūtīja trešo reizi, un arī tie pravietoja. 22 Un tad viņš pats gāja uz Rāmu; un, kad viņš nonāca pie lielās ūdens tvertnes, kura atrodas pie Seho, tad viņš jautāja un sacīja: "Kur atrodas Samuēls ar Dāvidu?" Un viņam teica: "Lūk, Najotā, Rāmas tuvumā!" 23 Tad viņš gāja uz turieni - uz Najotu pie Rāmas. Un arī pār viņu nāca Dieva Gars, tā ka arī viņš gāja pravietodams, līdz viņš nonāca Najotā pie Rāmas. 24 Un arī viņš tur novilka savas drēbes un pravietoja Samuēla priekšā. Viņš krita kails pie zemes un gulēja tur visu dienu un arī nakti. Tāpēc mēdz sacīt: vai tad arī Sauls ir starp praviešiem?" (1.Sam.19:21-24);

[Diemžēl Sauls arī turpmāk atkal nepaklausīja Dieva Gara balsij, līdz beidzot devās pie Endoras burves un uzklausa sātana balsi, kas uzstājās kā mirušā pravieša Zamuēļa „gara” aktieris. Tā Saula pretošanās Dieva Gara balsij un sātana balss uzklausišana atņēma Saulam drosmi un vadīja bojā ejā.]

„Tā Kunga Gars runā ar manu muti, un Viņa vārds ir uz manas mēles.” (2.Sam.23:2);

„Var notikt, ka es, aiziedams no tevis, tevi vairs neatrastu, kad Tā Kunga Gars tevi paceltu nezin kur projām. Un, ja es aizietu, lai to Ahabam paziņotu, bet viņš pats tevi neatrastu, tad tas mani nokautu.” (1.Ķēn.18:12);

„Bet Kenaānas dēls Cedekija pienāca klāt, iesita Miham pa vaigu un sacīja: „Vai tad tagad Tā Kunga Gars no manis būtu pārgājis uz tevi, lai runātu ar tavu muti?” (1.Ķēn.22:24);

„Un tie viņam sacīja: „Redzi, tavu kalpu vidū ir piecdesmit varonīgu vīru; lai tie noiet un meklē tavu kungu, varbūt Tā Kunga Gars ir viņu paņēmis un nometis uz kāda kalna vai kādā ielejā.” Bet viņš atbildēja: „Nesūtiet vis!” (2.Ķēn.2:16);

„Un Gars nāca pār Amasaju.” (1.Laiku 12:18);

„Tad Dieva Gars nāca pār Azarju, Odeda dēlu.” (2.Laiku 15:1);

„Tad Cedekija, Kenaānas dēls, piegāja un iesita Miham pa vaigu un sacīja: „Kādā ceļā Tā Kunga Gars ir no manis atstājies, lai runātu ar tavu muti?” (2.Laiku 18:23);

„Tad Tā Kunga Gars nāca draudzes vidū pār Jahaziēlu, Zaharjas dēlu, tas bija Benajas dēls, tas Jehēla dēls, tas levīta Matanjas dēls no Asafa pēcnācējiem.” (2.Laiku 20:14);

„Tad Dieva Gars nāca pār Zaharju, priestera Jojadas dēlu, un viņš nostājās kādā paaugstinājumā tautas priekšā un sacīja: „Tā saka Dievs: kāpēc jūs pārkāpjat Tā Kunga baušļus? Tas nebūs jums par labu! Ar to jūs esat To Kungu atmetuši, un Viņš atmetīs jūs!” (2.Laiku 24:20); (20-21); (Mt.23:35; Lk.11:51);

„Tu devi Savu labo Garu, lai viņus mācītu.” (Neh.9:20);

„Daudzus gadus Tu biji iecietīgs pret viņiem un brīdināji viņus ar Savu Garu, ar Saviem praviešiem.” (Neh.9:30);

„Mani ir radījis Dieva Gars, un Visuvarenā dvaša piešķir man dzīvību.” (Īj.33:4);

„Neraidi mani prom no Sava vaiga un neatņem no manis Savu Svēto Garu!” (Ps.51:13);

„Kad Tu sūti Savu Garu, tad viņi top dzīvi radījumi.” (Ps.104:30);

„Jo viņi, pretodamies Viņa Garam, sarūgtināja viņa sirdi.” (Ps.106:33);

„Kurp lai es aizeju no Tava Gara, un kurp lai es bēgu no Tava vaiga?” (Ps.139:7);

„Māci man darīt pēc Tava prāta, jo Tu esi mans Dievs, Tavs labais Gars lai vada mani pa taisnu ceļu!” (Ps.143:10);

„Un pār to klāsies un to sargās Tā Kunga Gars, gudrības un saprāta Gars, padoma un spēka Gars, atziņas un Tā Kunga bijības Gars.” (Jes.11:2);

„Līdz kamēr pār mums taps izliets Gars no augšienes. Tad tuksnesis kļūs par augļu dārzu, un dārzs būs kā mežs.” (Jes.32:15);

„Meklējiet Tā Kunga grāmatā un lasiet: tur nekā netrūkst no sacītā, jo Tā Kunga mute pavēlēja, un Viņa Gars to veicis.” (Jes.34:16);

„Kas ir Tā Kunga Garam noteicis tā apjomu, un kas bijis Viņa padoma devējs?” (Jes.40:13); (Rom.11:34; 1.Kor.2:16);

„Redzi, tas ir Mans Kalps, ko Es neatlaižu; Mans Izredzētais, pie viņa Manai dvēselei ir labpatika. Es liku Savu Garu uz Viņu, lai Viņš nes tautām taisnību.” (Jes.42:1);

[Traktāta autoram, kas noliedz Svētā Gara Personību, tad par „Izredzēto” būtu absurdi jāraksta, ka „*Es liku Viņu pašu uz Viņu*”. Ja jau traktāta autors ar vienas, *varbūt neskaidras*, Rakstu vietas savu interpretāciju cenšas pierādīt, ka Svētais Gars nav dievišķās Trīsvienības trešā Persona, tad kur gan lai liek tās daudzās citas Rakstu vietas, kurās par Svēto Garu ir skaidri runāts? Ja traktāta autoram būtu taisnība, tad, lai nejauktu cilvēkiem galvas, Svētais Gars tik daudz Rakstu vietās atsevišķi nebūtu pieminēts].

„Jo, kā Es izleju ūdeni uz iztvīkušu zemi un straumes uz sausu zemi, tā Es izliešu Savu Garu uz tavu dzimumu un Savu svētību uz taviem pēcnācējiem.” (Jes.44:3);

„Nāciet šurp pie Manis un uzklausiet Mani! Es to nerunāju no iesākuma slepenībā. Nē, kopš tā laika, kad tas sācies, Es biju tur klāt.” Bet tagad Dievs Tas Kungs sūta mani un Savu Garu.” (Jes.48:16);

„Šī ir Mana derība ar tiem,” saka Tas Kungs, „Mans Gars, kas tevī māj, un Mani vārdi, ko Es liku tavā mutē, nezudīs no tavas mutes un no tavu bērnu un bērnu bērnu mutes no šī laika mūžīgi!” saka Tas Kungs.” (Jes.59:21);

„Dieva Tā Kunga Gars ir pār mani, jo Tas Kungs mani svaidījis sludināt nelaimīgajiem prieka vēsti, mani sūtījis dziedināt sagrauztas sirdis, pasludināt apcietinātiem atsvabināšanu un saistītiem pilnīgu brīvību.” (Jes.61:1); (Mt.11:5; Lk.7:22; (1-2); Lk.4:18-19);

„Bet tie bija nepaklausīgi un apkaitināja Viņa Svēto Garu, tādēļ Viņš kļuva tiem par ienaidnieku un karoja pret viņiem. Tad Viņa tauta atcerējās sen pagājušos laikus, tā pieminēja Mozu. Kur ir Tas, kas izveda no jūras Sava ganāmā pulka ganu? Kur ir Tas, kas viņa sirdī ielika Savu Svēto Garu?” (Jes.63:10-11);

„Kā ganāmu pulku, kas nokāpj ielejā, tā viņus izvadīja Tā Kunga Gars atpūtas un dusas vietā. Tā Tu vadīji Savu tautu, lai darītu slavenu Savu Vārdu.” (Jes.63:14);

„Viņam tā uz mani runājot, Gars pārņēma mani.” (Ec.2:2);

„Tad Gara spēks pacēla mani, un es izdzirdu aiz sevis ārkārtīgi skaļu un spēcīgu troksni, kad pacēlās no savas vietas Tā Kunga godība.” (Ec.3:12);

„Tad viņš izstiepa it kā roku un satvēra mani pie manas galvas matiem. Gara spēks pacēla mani starp zemi un debesīm un dievišķā parādībā aiznesa mani uz Jeruzalemi pie iekšējā pagalma vārtiem uz ziemeļu pusi, kur stāvēja tas elka tēls, kas To Kungu kaitināja un sāpināja.” (Ec.8:3);

„Tad Gara spēks mani pacēla un aiznesa uz Kaldeju pie izvestajiem, parādībā, kuru deva Dieva Gars.” (Ec.11:24);

„Atstājieties no visiem saviem pārkāpumiem, ar ko jūs noziegušies pret Mani, iegūstiet jaunu sirdi un jaunu Garu. Kāpēc gan jūs gribat mirt, Izraēla nams?” (Ec.18:31);

„Es jums piešķiršu jaunu sirdi un jaunu Garu; Es izņemšu no jūsu krūtīm akmens sirdi un ielikšu jums miesas sirdi. Es jums došu Savu Garu un jūs vadīšu, ka jūs staigāsiet Manos likumos un sargāsiet un pildīsiet Manas tiesas.” (Ec.36:26-27);

„Un Es no tiem vairs neslēpšu Savu vaigu, jo Es izlēju Savu Garu pār Izraēla namu,” saka Dievs Tas Kungs.” (Ec.39:29);

„Un tad Gara spēks pacēla mani uz augšu un ienesa mani iekšējā pagalmā. Un redzi, Templis bija Tā Kunga godības pilns.” (Ec.43:5);

„Beidzot atnāca Daniēls, ko sauca pēc mana dieva vārda par Beltsacaru un kurā māj Svēto Dievu Gars. Viņam es atstāstīju savu sapni šādā veidā: Beltsacar, tu visu gudro priekšniek! Es zinu, ka tevī māj Svēto Dievu Gars un ka nekādu noslēpumu izpratne tev

nesagādā grūtības. Uzklasi manu sapni, ko es redzēju, un izskaidro man sapņa nozīmi!” (Dan.4:5,6);

„Šis ir tas sapnis, ko es, ķēniņš Nebukadnēcars, redzēju; bet tu, Beltsacar, izskaidro tu man, ko šis sapnis nozīmē, tāpēc ka visi manas valsts gudrie to nevar izskaidrot. Bet tu to vari, jo tevī mājā Svēto Dievu Gars!” (Dan.4:15);

„Tavā valstī ir vīrs, kurā mājā Svēto Dievu Gars; jau tava tēva valdīšanas laikā viņā parādījās dievišķa apgaismība, saprašana un gudrība, tā ka tavš tēvs, ķēniņš Nebukadnēcars, viņu iecēla par gudro, vārdotāju, kaldeju un zīlnieku priekšnieku, - tavš tēvs, ak, ķēniņ!” (Dan.5:11);

„Un tad notiks, ka Es izliešu Savu Garu pār visu miesu un jūsu dēli un jūsu meitas pasludinās nākamās lietas, jūsu vecaji redzēs atklāsmes sapņos, bet jaunie redzēs parādības. Arī pār kalpiem un kalponēm Es izliešu tajās pašās dienās Savu Garu.” (Joēla3:1,2);

„Bet es esmu Tā Kunga spēka un Gara pilns, pilns tiesas un varonīga stipruma, lai pasludinātu Jēkabam viņa uzticības laušanu un Izraēlim viņa grēkus.” (Mih.3:8);

„Tad viņš man deva šādu paskaidrojumu: tā skan Tā Kunga vārds Zerubabelam: ne ar bruņotu spēku, ne ar varu, bet ar Manu Garu! - saka Tas Kungs Cebaots.” (Cah.4:6);

„Un nocietināja savas sirdis kā akmeni, lai viņi nedzirdētu nedz bauslību, nedz vārdus, ko Tas Kungs Cebaots tiem deva, ar Savu Garu likdams tos sludināt agrākiem praviešiem” (Cah.7:12);

„*Bet Jēzus Kristus piedzimšana notika tā: kad Viņa māte Marija bija saderināta ar Jāzepu, notika, pirms tie nāca kopā, ka viņa kļuva grūta no Svētā Gara.*” (Mt.1:18);

„Bet, viņam tā savā prātā domājot, redzi, Tā Kunga eņģelis parādījās sapnī un sacīja: "Jāzep, tu Dāvida dēls, nebīsties Mariju, savu sievu, ņemt pie sevis, jo, kas viņā iedzimis, ir no Svētā Gara.” (Mt.1:20);

„Es jūs gan kristīju ar ūdeni uz atgriešanos no grēkiem, bet Tas, kas nāk pēc manis, ir spēcīgāks par mani; Tam es neesmu cienīgs kurpes nest, Viņš jūs kristīs ar Svēto Garu un ar uguni.” (Mt.3:11);

„Un, kad Jēzus bija kristīts, Viņš tūdaļ izkāpa no ūdens. Un redzi, debesis tika atvērtas, un viņš redzēja Dieva Garu kā balodi nolaižamies un uz Viņu nākam.” (Mt.3:16);

„Redzi, Mans kalps, ko Es izredzējis, un Mans mīļais, pie kā Manai dvēselei labs prāts; Es likšu uz Viņu Savu Garu, un Tas pasludinās tautām tiesu” (Mt.12:18); (18-21) (Jes.42:1-4);

„Bet, ja Es izdzenu ļaunos garus ar Dieva Garu, tad Dieva valstība ir jau pie jums atnākusi.” (Mt.12:28);

„Tāpēc Es jums saku: ikkatru grēku un ikkatru zaimošanu cilvēkiem piedos, bet Gara zaimošanu nepiedos. Un, kas ko runā pret Cilvēka Dēlu, tam tas tiks piedots; bet, kas ko runā pret Svēto Garu, tam tas netiks piedots ne šinī, nedz nākošā mūžā.” (Mt.12:31,32);

„*Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā.*” (Mt.28:19);

„ Es jūs esmu kristījis ar ūdeni, bet Viņš jūs kristīs ar Svēto Garu” (Mk.1:8).

„*Un tūdaļ, no ūdens izkāpdams, viņš redzēja debesis atveramies un Garu kā balodi uz Viņu nolaižamies.*” (Mk.1:10);

„Bet, kas Svēto Garu zaimo, tas nemūžam nedabū piedošanu, bet ir sodāms ar mūžīgu sodību.” (Mk.3:29);

„*Jo tas pats Dāvids ir sacījis Svētā Gara spēkā.*” (Mk.12:36);

„Jo tas pats Dāvids ir sacījis Svētā Gara spēkā: Tas Kungs ir sacījis uz manu Kungu: sēdies pa Manu labo roku, tiekams Es Tavus ienaidniekus lieku par pameslu Tavām kājām.” (Ps.110:1);

„Elizabetha tapa Svētā Gara pilna.” (Lk.1:41);

„Caharija tapa Svētā Gara pilns.” (Lk.1:67);

„Simeāns, [...] Svētā Gara skubināts, nāca Templī, kad vecāki Jēzus bērnu ienesa.” (Lk.2:26-27);

„Tad Jānis visiem atbildēdams sacīja: "Es kristīju jūs ar ūdeni, bet pēc manis nāks viens spēcīgāks, nekā es esmu, kam es neesmu cienīgs atraisīt kurpju siksnas. Tas jūs kristīs ar Svēto Garu un uguni.” (Lk.3:16);

„Bet Jēzus, Svētā Gara pilns, aizgāja no Jordānas.” (Lk.4:1).

„Ja nu jūs, ļauni būdami, zināt dot saviem bērniem labas dāvanas, cik daudz vairāk jūsu Tēvs no debesīm dos Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz?” (Lk.11:13);

„Bet daži no viņiem sacīja: „Viņš izdzen ļaunos garus caur Belcebulu, ļauno garu valdnieku.” (Lk.11:15); (Mt.9:34; 10:25);

„Un katram, kas teiks ko pret Cilvēka Dēlu, tam to piedos. Bet tam, kas zaimos Svēto Garu, to nepiedos.” (Lk.12:10); (Mt.12:32; Mk.3:29);

„Un Jānis liecināja, sacīdams: „Es redzēju Garu nonākam kā balodi no debesīm un paliekam uz Viņa. Es Viņu nepazīnu, bet Tas, kas mani sūtījis kristīt ar ūdeni, man sacīja: ‘Uz ko tu redzēsi Garu nonākam kā balodi no debesīm un paliekam, tas ir Viņš, kas kristīs ar Svēto Garu.’” (Jņ.1:32,33);

„Vējš pūš kur gribēdams, un tu dzirdi viņu pūšam, bet nezini, no kurienes viņš nāk un kurp viņš iet. Tāpat ir ar ikvienu, kas piedzimis no Gara.” (Jņ.3:8);

„Jo, ko Dievs ir sūtījis, Tas runā Dieva vārdus, jo bez mēra Viņš dod Savu Garu.” (Jņ.3:34);

„To Viņš sacīja par Garu, ko vēlāk dabūja tie, kas Viņam ticēja; jo vēl nebija Gara, tāpēc ka Jēzus vēl nebija iegājis skaidrībā.” (Jņ.7:39);

„Patiesības Garu, ko pasaule nevar dabūt, tāpēc ka viņa To neredz un To nepazīst; bet jūs To pazīstat, jo Viņš pastāvīgi ir pie jums un mājō jūsos.” (Jņ.14:17);

„Līdz tai dienai, kad, caur Svēto Garu devis pavēles apustuļiem, ko bija izredzējis, Viņš tika uzņemts debesīs.” (Ap.d.1:2);

„Jo Jānis gan ir kristījis ar ūdeni, bet jūs tiksit kristīti ar Svēto Garu pēc nedaudz dienām.” (Ap.1:5); (Mt.3:11; Mk.1:8; Lk.3:16; Jņ.1:33);

„Un visi tika piepildīti ar Svēto Garu un sāka runāt citās mēlēs, kā Gars tiem deva izrunāt.” (Ap.d.2:4);

„Tas notiks pēdējās dienās, saka Dievs, Es izliešu no Sava Gara pār visu miesu, un jūsu dēli un jūsu meitas pravietos, un jūsu jaunekļi redzēs parādības, un jūsu sirmgalvji sapņos sapņus.” (Ap.d.2:17); (17-21); (Joēla3:1-5);

„Tad Pēteris, Svētā Gara pilns, tiem sacīja: „Tautas vadoņi un vecaji[...]” (Ap.d.4:8);

„Kas ar Sava kalpa, mūsu tēva Dāvida, muti caur Svēto Garu esi sacījis: kāpēc tautas trako un ļaudis izdomā nelietības?” (Ap.d.4:25); (25-26); (Ps.2:1-2);

„Kad viņi beidza Dievu lūgt, vieta, kur tie bija sapulcējušies, nodrebēja, un tie visi kļuva Svētā Gara pilni un drošu sirdi runāja Dieva vārdus.” (Ap.d.4:31);

„Bet Pēteris viņai sacīja: „Kāpēc jūs savā starpā esat norunājuši kārdināt Tā Kunga Garu? Redzi, to kājas, kas tavu vīru apglabājuši, ir durvju priekšā un iznesīs arī tevi.” (Ap.d.5:9);

„Tāpēc, brāļi, izredziet no sava vidus septiņus vīrus, kam laba slava, Svētā Gara un gudrības pilnus, kam mēs varētu šo pienākumu uzticēt” (Ap.d.6:3);

„Bet viņš, Svētā Gara pilns, skatījās uz debesīm un redzēja Dieva godību un Jēzu stāvam pie Dieva labās rokas.” (Ap.d.7:55);

„Kas, tur nonākuši, lūdza par viņiem Dievu, lai tie saņemtu Svēto Garu.” (Ap.d.8:15);

„Tad viņi uzlika tiem rokas, un tie dabūja Svēto Garu.” (Ap.d.8:17);

„Ananija aizgāja un nonāca tanī namā un, viņam rokas uzlicis, sacīja: "Brāli Saul, Kungs Jēzus, kas tev parādījies ceļā, pa kuru tu nāci, mani sūtījis, lai tu atkal kļūtu redzīgs un pilns Svētā Gara." (Ap.d.9:17);

„Tad draudzei visā Jūdejā, Galilejā un Samarijā bija miers, un tā auga un dzīvoja Tā Kunga bijībā un pilnam baudīja Svētā Gara iepriecumu*.”

*[*Arī šajā Tekstā ir lietots grieķu vārds ar to pašu sakni <3874> παράκλησις **paraklesis** {par-ak'-lay-sis} (Ap.d.9:31); (Jēzus Kristus pildīja savas funkcijas „pie Dieva labās rokas” kā „Augstais priesteris” (Ebr.4.n.8.n.), bet trešā Persona – Svētais Gars pildīja (Jņ.14:16; 16:7) apsolītā „Iepriecinātāja” (gr. παράκλητος parakletos) funkcijas draudzes labā uz zemes.]

„Dievs ar Svēto Garu un spēku ir svaidījis Jēzu no Nācaretes, kas ir gājis apkārt, labu darīdams un dziedinādams visus velna nomāktos, jo Dievs bija ar Viņu.” (Ap.d.10:38);

„Un ticīgie apgrauzītie, kas Pēterim bija līdzi, izbijās, ka Svētā Gara dāvana bija izlieta arī pār pagāniem.” (Ap.d.10:45);

„Kas gan varētu liegt ūdeni šo ļaužu kristīšanai, kas dabūjuši Svēto Garu tāpat kā mēs?” (Ap.d.10:47);

„Es atcerējos Tā Kunga vārdu, ko viņš ir sacījis: Jānis kristīja ar ūdeni, bet jūs tiksit kristīti ar Svēto Garu.” (Ap.d.11:16); (1:5);

„Jo viņš bija krietns vīrs, pilns Svētā Gara un ticības. Un liels ļaužu pulks tika mantots Tam Kungam.” (Ap.d.11:24);

„Viens no tiem, vārdā Agabs, cēlās un Gara spēkā sludināja, ka liels bads nāksot pār visu pasauli. Tas notika Klaudija laikā.” (Ap.d.11:28);

„Bet viņi, Svētā Gara izsūtīti, aizgāja uz Seleukiju un no šejienes pārcēlās uz Kipru.” (Ap.d.13:4);

„Bet Sauls, saukts arī Pāvils, Svētā Gara pilns viņu uzlūkojis [..]” (Ap.d.13:9);

„Un mācekļi bija prieka un Svētā Gara pilni.” (Ap.d.13:52);

„Un Dievs, siržu pazinējs, tiem devis labu liecību, dāvādams Svēto Garu, tāpat kā mums,” (Ap.d.15:8); (10:44; 2:4);

„Viņš tiem sacīja: „Vai jūs dabūjāt Svēto Garu, kad jūs kļuvāt ticīgi?” Tie viņam atbildēja: „Mēs pat neesam dzirdējuši, ka Svētais Gars ir.” (Ap.d.19:2);

„Bet cerība nepamet kaunā, jo mūsu sirdīs izlieta Dieva mīlestība ar Svēto Garu, kas mums dots.” (Rom.5:5);

„Bet jūs neesat miesā, bet Garā, tik tiešām, ka Dieva Gars mīt jūsos. Bet, ja kādam nav Kristus Gara, tas nepieder Viņam.” (Rom.8:9);

„Un, **ja jūsos mājō Tā Gars, kas Jēzu uzmodinājis no miroņiem**, tad Viņš, kas Kristu Jēzu uzmodinājis no miroņiem, arī jūsu mirstīgās miesas darīs dzīvas ar Savu Garu, kas ir jūsos.” (Rom.8:11); (1.Kor.3:16);

„Jo, ja jūs pēc miesas dzīvojat, tad jums jāmirst. Bet, ja jūs Gara spēkā darāt galu miesas darbiem, tad jūs dzīvosiet.” (Rom.8:13);

„Bet cerības devējs Dievs lai piepilda jūs ar visu prieku un mieru ticībā, lai jūs kļūtu bagāti cerībā Svētā Gara spēkā.” (Rom.15:13);

„Lai es, būdams Kristus Jēzus kalps citām tautām, pildītu priestera pienākumus pie Dieva evaņģēlija, lai šīs tautas kļūtu Dievam par patīkamu Svētā Gara svētītu upuri.” (Rom.15:16);

„Es jūs lūdzu, brāļi, mūsu Kunga Jēzus Kristus un Gara mīlestības vārdā, nāciet man palīgā savās aizlūgšanās Dieva priekšā.” (Rom.15:30);

„Mums Dievs to ir atklājis ar Savu Garu, jo Gars izdibina visas lietas, arī Dieva dziļumus.” (1.Kor.2:10);

„Bet mēs neesam dabūjuši pasaules garu, bet to Garu, kas nāk no Dieva, lai saprastu, ko Dievs mums dāvājis.” (1.Kor. 2:12);

„Miesīgais cilvēks nesatver to, kas nāk no Dieva Gara; jo tas viņam ir ģeķība, viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi apspriežams.” (1.Kor.2:14);

„Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem?” (1.Kor.6:19); (1.Kor.3:16; 2.Kor.6:16)

„Jo arī mēs visi esam vienā Garā kristīti par vienu miesu, gan jūdi, gan grieķi, gan vergi, gan brīvie; un mēs visi esam dzirdināti ar vienu Garu.” (1.Kor.12:13);

„Viņš mūs ir arī apzīmogojis un devis Gara ķīlu mūsu sirdīs.” (2.Kor.1:22);

„Ir skaidri redzams, ka esat Kristus vēstule, ko esam sastādījuši, rakstīta ne ar tinti, bet ar dzīvā Dieva Garu, ne uz akmens, bet uz sirds plāksnēm.” (2.Kor.3:3); (2.Moz.24:12; Jer.31:33; Ec.11:19; 36:26);

„Kunga Jēzus Kristus žēlastība un Dieva mīlestība un svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums visiem!” (2.Kor.13:13);

„Bet Gara auglis ir: mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība.” (Gal.5:22);

„Proti, kas sēj savā miesā, tas pļaus no miesas pazušanu, bet, kas sēj Garā, tas pļaus no Gara mūžīgo dzīvību.” (Gal.6:8);

„Viņā arī jūs esat dzirdējuši patiesības vārdu, savas pestīšanas evaņģēliju, un, Viņam ticēdami, esat saņēmuši Svētā Gara zīmogu pēc apsoliņuma.” (Ef.1:13);

„Lai Viņš Savā godības bagātībā jums dotu Savu Garu un darītu stipru jūsu iekšējo cilvēku.” (Ef.3:16);

„Un neapbēdiniet Dieva Svēto Garu, ar ko jūs esat apzīmogoti atpestīšanas dienai.” (Ef.4:30);

„Un neapreibinieties ar vīnu, no kā ceļas izlaidīga dzīve, bet topiet Gara pilni.” (Ef.5:18);

„Jo mūsu evaņģēlija vēstījums neparādījās vienīgi vārdos, bet spēkā, Svētā Garā un stiprā pārliecībā - jūs jau zināt, kādi mēs bijām, kad jūsu labā sākām darboties starp jums.” (1.Tes.1:5);

„Un jūs kļūvāt par maniem un Kunga Kristus sekotājiem, uzņemdami sludināto vārdu Svētā Gara priekā, panesdami daudz spaidu.” (1.Tes.1:6); (Ap.d.17:5-9);

„Tātad, kas to nicina, tas nenicina cilvēku, bet Dievu, to pašu, kas jums sirdīs devis Savu Svēto Garu.” (1.Tes.4:8);

„Neapslāpējiet Garu!” (1.Tes.5:19);

„Glabā skaisto uzticēto mantu ar Svētā Gara palīdzību, kas mīt mūsos.” (2.Tim.1:14);

„Arī pašam Dievam liecību dodot ar zīmēm un brīnumiem un dažādiem varenēm darbiem un izdalot Svētā Gara dāvanas pēc Sava prāta.” (Ebr.2:4);

„Cik gan smagāku sodu, jūs domājat, pelnīs tas, kas Dieva Dēlu minis kājām un derības asinis, ar ko viņš svētīts, turējis par nesvētām un žēlastības Garu nievājis.” (Ebr.10:29);(2.Moz.24:8);

„Jo pravietošana nekad nav cēlusies no cilvēku gribas, bet Dieva cilvēki ir runājuši Svētā Gara spēkā.” (2.Pēt.1:21);

„Viss Raksts ir Dieva iedvesmots”; ^{KJV} ”All scripture is given by inspiration of God”. (2.Tim.3:16);

[Tā ir Svētā Gara inspirācija.]

„No tā atzīstiet Dieva Garu: ikviens Gars, kas apliecina Jēzu Kristu miesā nākušu, ir no Dieva.” (1.Jņ.4:2);

„Viņš ir tas, kurš nācis caur ūdeni un asinīm, Jēzus Kristus, ne ūdeni vien, bet ar ūdeni un asinīm. Un Gars ir liecinieks, jo Gars ir patiesība.” (1.Jņ.5:6);

„**Jo trīs ir, kas dod liecību debesīs: Tēvs, Vārds un Svētais Gars, un šie trīs ir viens.**” (1.Jņ.5:7);

„Bet jūs, mīļotie, stiprinādamies savā vissvētākajā ticībā, lūdziet Dievu Svētajā Garā.” (Jūda 20);

„Tā Kunga dienā es tapu aizrauts Garā.” (Atkl.1:10);

„Kam ir ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm.” (Atkl.2:7,11,17,29; 3:5,13,22.);

„Tūliņ es tapu aizrauts garā, un raugi: goda krēsls celts debesīs; goda krēslā kāds sēdēja.” (Atkl.4:2); (2-3); Ec.1:26-28; 10:1)

„Es dzirdēju balsi no debesīm sakām: „Raksti! Svētīgi mirušie, kas mirst iekš Tā Kunga no šā brīža. Tiešām, saka Gars, lai tie atdusas no savām pūlēm, jo viņu darbi tos pavada.” (Atkl.14:13);

„Un viņš Garā aiznesa mani tuksnesī.” (Atkl.17:3);

„Viņš mani aiznesa garā uz lielu, augstu kalnu un rādīja man svēto pilsētu Jeruzalemi nokāpjām no debesīm no Dieva.” (Atkl.21:10);(Ec.40:2);

„Un Gars un līgava saka: „Nāc!” Un, kas to dzird, lai saka: „Nāc!” Kam slāpst, lai nāk; kas grib, lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas.” (Atkl.22:17); (Jes.55:1)

Traktāta „*Jēzus un cits Aizstāvis*” (13.lpp.) ir jautājums un atbilde apgalvojuma formā: **„Vai «trešā persona» pazīst Tēvu un Dēlu? Nekāds trešais nepazīst ne Tēvu, ne Dēlu. Vienīgi tikai Tēvs pazīst Dēlu. Vienīgi tikai Jēzus”**

Diemžēl tāds apgalvojums ir pretrunā ar Rakstiem, jo ir rakstīts:

„Mums Dievs to ir atklājis ar Savu Garu, jo **Gars izdibina visas lietas, arī Dieva dziļumus**” (1.Kor.2:10).

Traktāta (18.lpp.) ir jautājums: **„Kāpēc sātans nepievilcīgā gaismā iztēlo tikai Tēvu un Dēlu, bet ne tā saukto «Dieva trešo personu»?**

Uz to var atbildēt, ka, papildus sātana pastāvīgajai cīņai pret Dieva Svētā Gara ietekmi, tieši šajā traktātā paustās idejas par Svētā Gara kā Dieva Trīsvienības Personas noliegumu, kā arī pats šis traktāta jautājums un tam pievienotās atbildes, **ir skaidrs pierādījums tam, ka sātans joprojām cenšas karot arī pret Dieva trešo Personu.**

Bībelē Lucifers ir minēts kā Dieva radīta un no Dieva atkarīga būtne, nevis kā pašeksistējoša mūžīgā ES ESMU Dieva Trīsvienības Persona. Bet šajā traktātā ar klaju apgalvojumu bez nopietniem argumentiem, (15.lpp.) par „trešo Dieva personu” debesīs tiek minēts sātans: **„Trešais debesīs bija Lucifers. [...] Jebkurš, kas tic uz «trešo Dieva personu», tic viņam (sātanam), uzticas un kalpo viņam.”**

Šādu ideju sēšana, noliedzot Dieva Trīsvienības Svētā Gara personību, bet ar vārdiem „Lucifers bija trešais”, pagodinot sātanu kā „trešo” debesīs, patiesībā nāk no tā paša gara, kas augstprātīgi teica: *„Es uzkāpšu augstumos, tam Visuaugstākajam es līdzināšos!»* (Jes.14:14). Ja traktāta autors būtībā vienādo: Lucifers, sātans = (vienāds ar) Trešo Dieva Personu, tad tā patiesām ir ķecerīga Svētā Gara zaimošana. Tā nāk no tā paša gara, kas savulaik Dieva darbus pierakstīja Belcebulam, bet ko Jēzus paskaidroja kā Svētā Gara zaimošanu (Mrk.3:22,29).

Bībele, Jēzus Kristus, kā arī E. Vaīta runā par draudzi, draudzes autoritāti un organizāciju. Bet par ko runā traktāta „*Jēzus un cits Aizstāvis*” (23.lpp.) rakstītais?:

„Kādā veidā apvienosies Jēzus ganāmpulks? Jēzus ganāmpulka vienotība - tā nav organizatoriska vienotība, uz kuras rēķina algotņi uzbarojas,”

No vienas puses rodas jautājums: „Vai tas ir jāsaprot kā vispārināts rūgts indes piliens pret draudzi un tās organizāciju?” To tā var saprast. Tomēr būtu jāievēro, ka ja kāds vai kādi darbojas draudzē kā savtīgu interešu vadīti **„algotņi”**, tad tas būtu jāizskata individuāli. Bet **nedrīkst vispārināti un nepamatoti kritizēt Viņa draudzi un draudzes organizāciju, jo Dievam visos laikos ir bijuši ļaudis, kas ir piederējuši draudzei, kas**

debesīs pierakstīti. Par tiem ir rakstīts: „Kas jūs aizskar, tas aizskar Viņa acs raugu”¹¹ Ir redzamā draudzes daļa un neredzamā. Nedrīkst arī vispārināt, ka visi draudzes darbinieki kā „algotņi uzbarojas” uz draudzes organisma, jo visos laikos ļoti daudzi ir upurējuši laicīgo materiālo labklājību un karjeru, lai pašreizējīgi un uzpurīgi darbotos un kalpotu draudzē par relatīvi mazāku materiālo atalgojumu. Daudzi par nesavtīgu un uzticīgu kalpošanu draudzē ir represēti, smagi cietuši un pat gājuši mocekļa nāvē. **No otras puses,** lasot atrauti no visa traktāta konteksta, šim traktāta jautājumam un turpmāk paustajam atzinumam pašam par sevi, var piekrist: *„bet tā ir organiska, garīga, vienotība, dzīva savienošānās Svētajā Garā, apvienošānās vienotā domāšanas veidā ar Jēzu.”*

Lietojot jēdzienus atšķirīgā diskursā, var secināt, ka traktāta autors savos prātojumos ir nonācis pretrunās, jo viņš visu laiku cenšas noliegt Bībelē pamatotu ticību Dieva Svētajam Garam un pat paziņo: *„Jebkurš, kas tic uz «trešo Dieva personu», tic viņam (sātanam), uzticas un kalpo viņam”*, bet pēc tam lieto pozitīvus vārdus: *„garīga, vienotība, dzīva savienošānās Svētajā Garā, apvienošānās vienotā domāšanas veidā ar Jēzu”*, kas garīgi, uz Bībeles pamata domājošiem cilvēkiem ir saprotami kā garīga vienotība Svētajā Garā ar Dieva Trīsvienību – Tēvu, Dēlu un Svēto Garu.

Par traktātu var pieminēt arī tādu „sīkumu”, ka nav norādīts uz trešo valodu tulkotā un izplatītā traktāta autors, ne arī virsraksts oriģinālā vācu valodā. Bet pievienotajā interneta adresē ir redzams, ka literatūra ar maldū mācību, kas „ar Dieva Vārdu kā ar precī pievil”, tiek **izplatīta par naudu**; ir iespējams, ka **uz lētticīgo „rēķina”** kādi **„algotņi uzbarojas”**, bet cik man zināms no draudzes locekļiem Vācijā, tad tāda tipa cilvēki kā Bruno Fišers, cenšas jaukt draudzes ar savu nelaimīgo apmātību, kas savienota ar augstprātību, paziņojot, ka visi adventisti ar tās organizācijas vadītājiem priekšgalā ir atkrituši, bet viņi lūk, ir tas uzticīgais atlikums. Bet patiesībā augļi liecina par pretējo.

Rezumējot traktāta „Jēzus un cits Aizstāvis” galveno „pierādāmo” ideju un svešās mācības „argumentācijai” izmantoto diskursa stilu un diletantiski aplamo Bībeles interpretāciju, ir jāatzīst, ka par cik tā diskursa „garā mēteļa pirmā poga ir sapogāta nepareizi”, tad arī viss traktāta „mēteli” ir sapogāts greizi, un **nav jēgas turpināt kavēt dārgo laiku, detalizēti parādot daudzas citas tā kļūdas.** Rezumējot varu piekrist traktāta (22.lpp.) minētajam citātam: *„Jebkura mācība, kura samaitā Dieva vārdu un Viņa autoritāti ir no sānā. Tāda mācība liek šķēršļus glābšanas darbam, ko Dievs piedāvā pasaulei.”* Bet varu piekrist tikai citā nozīmē, kā traktāta autors to ir mērķējis, jo **tas attiecas uz viņa paša traktātā paustajiem svešajiem „mācību vējiem”**, kuriem visos laikmetos neskaitāmie, kas nopietni pētījuši un pamatojušies Bībeles patiesībās, nepadotos.

Svētā Gara iedvesmotais Dieva Vārds aicina: „Lai vairs neesam bērni, kas tiek šurpu turpu mētāti, no ikkatra mācības vēja, caur cilvēku blēdību un viltību, ar ko tie glūn mūs pievilt!” (Ef.4:14). Bērni dažkārt mēdz spēlēt šahu pēc saviem noteikumiem, bet tā nav īsta šaha spēle. Ja Bībeles atsevišķās Rakstu vietas salīdzina ar puzzles gabaliņiem, tad pareizi to saliekot veidojas vienota kopaina bez nepareiziem pārklājumiem un tukšumiem. Ja kādam izskatās, ka traktātā „Jēzus un cits Aizstāvis” izmantotie tikai daži Rakstu vietu „puzzles gabaliņi” savstarpēji sader kopā un ja pat pieņemtu, ka tie daži ir pareizi salikti, tad tie **neatbilst** daudziem citiem Rakstu vietu „gabaliņiem”, kas visi kopā pareizi salikti veido patiesi vienotu Bībelē atklāto kopainu bez jebkādiem „pārklājumiem”, „tukšumiem” vai pretrunām. Neticēt patiesībai nozīmē ticēt neskaitāmiem maldiem. *Dieva Vārdā nav pretrunu; tās ir tikai to cilvēku galvās, kas veido un pieņem svešas mācības, Bībeles daļas atraujot no to vienotā patiesā konteksta un tās nepareizi svešā gaismā interpretējot.*

¹¹ Cah.2:8 - 1920.g.Bībele; 2:12 - jaun.tulk.

Traktāta „*Jēzus un cits Aizstāvis*” beigās (26.lpp) atkal ir atsauce uz E. Vaiti: „*Grāmatu izdošana, kas izgaismo patiesību, - tas ir Dievu iesvētītais plāns, tas ir Viņa brīdinājuma, mierinājuma, atmaskojama, pamācības vai pārliecināšanas līdzeklis visiem, kas pamanīs mūsu klusos, nerunājošos vēstnešus*». STS 1:59

Bet tas neatbilst E. Vaitas rakstu indeksācijai; ne *Selected Messages*, book 1.(ISM) 59.lpp, ne arī *Testimony Treasures*, vol.1.(ITT) 59.lpp. tādu neatradu. Diemžēl traktāta „*Jēzus un cits Aizstāvis*” mācība un pats traktāts neatbilst „Dieva iesvētītajam plānam”, jo tas neizgaismo patiesību. E. Vaita par tādiem raksta: „**Es neuzdrošinos dot ne vismazāko atļauju manus rakstus izlietot viņu iecerētajā veidā.**”¹² Liekas, ka arī bez atļaujas izmantotais attēls uz traktāta titullapas ir **autortiesību pārkāpums, kā arī nav ievērota kārtība, kādā veidā pasniegt jaunu gaismu:** „Ja kāds brālis domā, ka viņam ir jauna gaisma, pretēja draudzes pastāvošajiem uzskatiem, tad viņam jāapspriežas ar atbildīgajiem vadītājiem.”¹³ „Tiem, kam ir patiesības gaisma, tiek sagatavotas tūkstošiem maskētu kārdināšanu; vienīgā drošība ikvienam no mums ir atteikšanās pieņemt kādu jaunu gaismu, vai kādu jaunu Rakstu izskaidrojumu, pirms šīs lietas iepriekš nav nodotas piedzīvojušiem brāļiem. Liekat tās viņiem priekšā pazemīgā, mācību pieņemošā garā, sirsnīgi lūdzot Dievu; un ja viņi tur nesaskata nekādu gaismu, tad pakļaujaties viņu spriedumam, jo „kur padomdevēju daudz, tur labi izdodas” („tur ir drošība”).¹⁴

Traktāta „*Jēzus un cits Aizstāvis*” autora izklāstītās Dieva Trīsvienības Personu apšaubījuma idejas un mācības liecina par diletantisku Bībeles izpratni un ir noderīgas, lai kavētu dārgo laiku un jauktu galvas lētticīgiem ļaudīm, kas savas „dvēseles Bībeles patiesībās nav norūdījušas kā tēraudu”, bet „lokās līdz katram mācību vējam”, ko nesvētoti cilvēki bez patiesas lūgšanas un bez Svētā Gara vadības ir „uzpūtuši”. Tādā veidā pieviltie šī traktāta lasītāji, (ja tie ir kļuvuši par šī traktāta aplamo pretbībelisko ideju un svešo mācību piekritējiem un tālāk sludinātājiem) ir vairāk paļāvušies uz cilvēkiem, kas apšaubā Dieva Vārda patiesības, nevis paļāvušies uz Kungu. Tādā nozīmē var piekrist traktātā (23.lpp.) minētam jautājumam un pēc tam pievienotai Rakstu vietai:

„Vai tu piederi pie lētticīgajiem, kuri paļaujas uz ļaudīm?

«Tā saka Tas Kungs: "Nolādēts ir, kas paļaujas uz cilvēkiem un tur miesu par savu atbalstu un elkoni un kura sirds atkāpjas no Tā Kunga! .. Bet svētīgs ir, kas paļaujas uz To Kungu .. Sirds ir ļaunprātīgi lokana pret visu, tā ir viltīga. Kas to var izdibināt?» (Jer. 17:5-9);

Ir tik daudz vērtīgas grāmatas un traktāti, kas atbilst Bībeles vienotai patiesībai, un kurus būtu vērts lasīt, tulkot un izplatīt, bet ja tā vietā tik liela enerģija un laiks tiek patērēts tādu traktātu kā „*Jēzus un cits Aizstāvis*” izplatīšanai, tad **tā ir nopietna lieta**, jo pasaule ir pilna un būs vēl pilnāka ar visādiem traktātiem, kas pauž no Dieva Vārda skaidrās mācības atšķirīgu mācību „vējus”, kas patiesībā ir Dieva Vārda apšaubījums, izmantojot „vecās čūskas” „dalītās mēles” taktiku: ar „vienu mēles pusi” pasludināt Dieva Vārda patiesību, bet ar „otru pusi” izplatīt tā apšaubījuma un melu indi.

Padomju laikā bija anekdote par čukču, kas, tikko iemācījies rakstīt, tā uzreiz tam „sakāpušas galvā” lielas domas par savām spējām; tas sarakstījis grāmatu un atbraucis uz Maskavu, lai tur panāktu tās izdošanu. Izdevēji paskatījušies, ka tā grāmata ir pārāk nekvalitatīva un nekam nederīga, bet negribēdami to čukču, (kā nekā padomju pilsoni),

¹² White, G. E. *Selected Messages*, Washington, D.C.: Review and Herald Publ. Ass. 1958. Book 1. p. 58.

¹³ *Seventh-day Adventist CHURCH MANUAL*. USA: Review and Herald Publ. Association, 1995. p. 185.

¹⁴ White, G. Ellen. *TESTIMONIES FOR THE CHURCH*. USA: Pacific Press Publishing Association, 1948. Vol. 5. p. 293; Zal. pam. 11:14.

galīgi apvainot, centušies to tā uzmanīgi atrunāt ar jautājumiem, vai viņš ir lasījis citu ievērojamu autoru grāmatas un vai viņš ir lasījis metodiskus norādījumus, kā ir jāraksta labas grāmatas. Uz to čukča noraidoši purinājis galvu un mājis ar pirkstu, teikdams: „Ai nē, jūs nesaprotat, čukča nav lasītājs, bet čukča ir rakstnieks” („чукча не читатель, а чукча писатель”). Mazliet līdzīgas asociācijas pārņem lasot tik nekvalitatīvu traktātu, kas ar diletantisku Bībeles izpratni un „argumentiem”, kas neiztur nopietnu kritiku, bet valdzinoši, punktu pa punktam ar apvārdošanu cenšas pierādīt savu svešo mācību kā īsto patiesību, un jaukt lētticīgiem galvas par dievišķo Trīsvienību un Svētā Gara Personību.

Būtībā tieši paša **traktāta izplatītāju mācība ir atbilstoša** paša traktāta, kaut arī citā virzienā tēmētiem, (5.lpp.) vārdiem: **«Ядовитые плоды небиблейского учения»**, („nebībeliskas mācības indīgie augļi”), kā arī **demagoģijai, kas nav pamatota gadu tūkstošiem pastāvošajā vienotajā praviešu, apustuļu, Bībeles, Jēzus Kristus un praviešu Gara Liecību skaidrā un veselīgā mācībā par Dieva Trīsvienību.**

Ir cilvēki, kuriem ir absolūtā dzirde; tādi, dzirdot dziedātāju un muziķu atskaņojumus, uzreiz var atšķirt griezīgas skaņas, kas disharmonē pareizi veidotiem akordiem, turpretī citi to pat nemana. Līdzīgi var būt ar garīgu cilvēku domāšanu jeb garīgo „absolūto dzirdi”, kas veidota Svētā Gara vadībā, ilgstoši, ar lūgšanām pētot un izprotot Rakstu vienoto mācību; tādi uzreiz var atšķirt svešu mācību „skaņas”, kas disharmonē Dieva Vārdā saklausāmai vienotās Dieva balss „akordiem”.

Ir iespējams, ka Jēzus, traktāta „*Jēzus un cits Aizstāvis*” autoram un viņa pausto svešo mācību piekritējiem, tulkotājiem un izplatītājiem teiktu: „Jūs alojaties, nesaprazdami nedz Rakstus, nedz Dieva spēku” (Mt.22:29).

Raksti skaidri vēsta par trim: „**Dievs ar Svēto Garu un spēku ir svaidījis Jēzu** no Nācaretes, kas ir gājis apkārt, labu darīdams un dziedinādams visus velna nomāktos, jo Dievs bija ar Viņu.” (Ap.d.10:38); „**Jo trīs ir**, kas dod liecību debesīs: **Tēvs, Vārds un Svētais Gars, un šie trīs ir viens**” (1.Jņ.5:7); – „**Viens Dievs**” – „**אלהים אחד**” 'elohiyim” **daudzskaitlī** (5.Moz.6:4).

Atvainojos par gramatikas un stila kļūdām, bet kas gribēs saprast Dieva Vārda patieso mācību, tas to sapratīs tāpat.

Bībeles Tekstu izcēlumī visā šajā rakstā ir pielikti.

Būtu vēlami un godīgi, ja šis raksts *Par B. Fišera traktāta „Jēzus un cits Aizstāvis” svešām mācībām*, nesagrozīts tiktu aizsūtīts arī visiem tiem, kuriem tas traktāts ir izplatīts.

Fakts ir tāds, ka traktāta „*Jēzus un cits Aizstāvis*” paziņojumiem, tās kontekstā veidojot svešu mācību, nav dota pamatota argumentācija Bībeles kontekstā, jo ne Bībele, ne Jēzus tā nav mācījis. (Par to plašāki paskaidrojumi un argumentācija uz Dieva Vārda pamata ir minēti visā šajā manā atbildes rakstā.)

Stāv rakstīts: „Neaizraujieties ar visvisādām svešām mācībām, [..]no kā nekāda labuma nav ticis tiem, kas tā dzīvo” (Ebr.13:9). „No cilvēka, kas turas pie viltīgas mācības, atkāpies pēc vienas un otras pamācīšanas!” (Tit.3:10). „Un neapbēdiniet Dieva Svēto Garu, ar ko jūs esat apzīmogoti atpestīšanas dienai.” (Ef.4:30).

Izvēlaties vai nu aizrauties ar kādu no daudzām un savstarpēji pretrunīgām svešām mācībām, vai arī vienīgo Bībeles un Jēzus Kristus vienoto mācību Svētā Gara vadībā! Pareizi saprast Bībeli ir iespējams ar lūgšanā atvērtu prātu, nododot sevi Svētā Gara vadībai. „Miesīgais cilvēks nesatver to, kas nāk no Dieva Gara; jo tas viņam ir ģeķība, viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi apspriežams” (1.Kor.2:14). Tikai tiem, kas izvēlas nostāties Dieva pusē, pieder Viņa svētību apsolījumi. „Bet cerības devējs Dievs lai piepilda jūs ar visu prieku un mieru ticībā, lai jūs kļūtu bagāti cerībā Svētā Gara spēkā!” (Rom.15:13).